

Tengernek Csillaga

2012. márc.–ápr.
XVII/2. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Győr – kegykép

Confiteor – Közgyónás

A szentmise bevezető részében a bűnbánat felindítása után a következő imával vallhatjuk meg bűneinket:

Confiteor Deo omnipotenti Et vobis fratres Quia peccávi nimis cogitátióne Verbo, ópere et omissióne Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa. Ideo precor beátam Mariám semper Virginem Omnes angelos et sanctos et vos fratres Oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.	Gyónom a mindenható Istennek és nektek testvéreim, hogy nagyot vétkeztem gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással. Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem. Kérem ezért a boldogságos, mindenkor Szűz Máriát, az összes angyalokat és szenteket, és titeket testvérek, imádkozzatok érettem Urunkhoz Is- tenünkhöz.
--	--

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista*

Tartalomjegyzék

Confiteor – Közgyónás	1
A szentmiseáldozat eredete és a papság magasztossága.....	2
A bűnbánat	4
Nem lehet két urat szolgálni: Istent és a gazdagságot	5
Szalézi Szent Ferenc a keresztény humanizmus kiemelkedő alakja	7
Ellenállni a bűnnek és üdvözíteni a bűnöst	8
Nagyböjt negyedik vasárnapja az öröm vasárnapja	9
Jánossy Gábor: Eucharisztikus keresztút – a rákosokért	11
„Surrexit Dominus vere! Alleluja!”	20
Tegyetek tanúságot a feltámadt Krisztus öröméről	21
A tisztító tűzben szenvedők segítése	22
Mária-kegyhelyek Győr.....	25
Mária Korszaka Hogyan tovább Máriás Papi Mozgalom?!	27
Mária miért választott ki pont téged?	31
Rózsafüzér Medugorjében nyitottam meg a szívemet.....	34
Önfelajánlás.....	36

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Svotá Ilona, Csehország

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Confiteor – Közgyónás

A szentmisét már a II. század elején megelőzte a bűnök kölcsönös megvallása, ahogyan azt a Didaché c. ókeresztény irat tanúsítja. A római szentmise legkorábbi, VII. századi leírása szerint a pápa az oltárhoz érkezéskor csendben bűnbánóan arca borul. A VIII. századtól kezdve ekkor imát is mond saját maga és a nép bűneiért. Innen származnak a Confiteor különböző változatai, melyek először a XII. században keletkeztek. Ezek a változatok a bűnelkövetés lehetséges módozatait is részletezik: delectatione (gyönyörködéssel), consensu (beleegyezéssel), locutione (beszéddel), pollutione mentis et corporis (a lélek és test beszennyezésével). A mulasztással való vétket csak 1969-ben fűzték az imához. Ellenben a legújabb liturgikus reformig a Boldogságos Szűz Mária mellett még számos más szentet is felidéztek, mint a bűnvallás tanúit, illetve mint a bűnbánók közbenjáróit: Szt. Mihály arkangyalt, Keresztelő Szt. Jánost, Szt. Péter és Pál apostolt és sokszor a helyi egyházmegye vagy szerzetesrend védőszentjeit is. Így a bűn által hozott rendtelenséggel szemben az isteni rend által megszabott hierarchia áll: csúcán a büntelen Szűzanya, aki egyben a bűnösök menedéke, utána a sátáni erők elleni küzdelem vezére, Mihály, majd a bűnbánat kiváló hirdetője, az Előfutár János, végül a bűnbocsátó hatalom hordozója Péter, a kulcsár, és a megtérő bűnösök példaképe Pál, aki éppen ezért a gonosz felett diadalmaskodó kegyelem legkiválóbb hirdetője lett. Így teljesítjük Szt. Jakab apostol kérését: „Valljátok meg egymásnak bűneiteket és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok” (Jak 5,16) bevonván ebbe a közösségbe a földön élő hitestvéreink mellé a harcot már bevégző és a koronát elnyerő szenteket.

Az eredeti beosztás szerint a Confiteort először a pap mondja mélyen meghajolva az oltár előtt, hiszen ő az első a bűnösök közt, aki rászorul testvérei imájára, hogy méltóképpen léphessen az Úr oltárához és mutathassa be az áldozatot. Ezután a hívek képviselőiben az oltárszolgák mondják:

Misereátur tui omnípotens Deus, et dimíssis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam aetérnam. – Irgalmazzon neked a mindenható Isten, és megbocsátván bűneidet vezessen el téged az örök életre.

Csak ezek után mondják az oltárszolgák mélyen meghajolva a bűnvallo mást, kérvén a pap közbenjárását, ezzel elismerve, hogy ő valóban az emberek közül van kiválasztva, hogy közbenjáró legyen Isten és embertársai között. Bár a közösség tagja, mégis kiemelkedik és elkülönül a közösségtől, hiszen az egyházi rend szentsége által eltörölhetetlen pecsét teszi őt hasonlóvá Krisztushoz, a Főpaphoz.

A II vatikáni zsinat után a Confiteort csak egyszer mondja a pap egyszerre a hívekkel, és hozzáfűzi a „Misereatur” kérést, ami nem szentségi feloldozás, hanem csak a bocsánatos bűnök eltörlését eszközölheti az őszintén bűnbánó hívők számára. A Confiteort továbbá két másik bűnbánati szöveg is helyettesítheti. Viszont megmaradt a régi szokás, hogy a hármás „mea culpa”-ra bűnbánóan verjük mellünket, ezzel az ószövetségi (Jer 31,19) és újszövetségi (Lk 18,13) eredetű szimbolikus gesztussal mintegy megtörve kőszívünk keménységét.

A szentmisén kívül a Confiteor használatos még a szentmisén kívüli áldoztatásnál, a szentkenet kiszolgáltatásánál, és mondható a napot berekesztő imaóra, a Kompletórium elején is, az esti lelkiismeretvizsgálat összefoglalásaként. A zsinat előtt használatos volt a napot kezdő Prima imaórában is, sőt a szentmisében még a hívek áldoztatása előtt is elmondta a ministráns, vagy elénekelt a diakónus, hiszen a mise eleji Confiteort csak a pap és az oltárszolgák mondták csendben, miközben a hívek énekelték a kezdőéneket, az Introitust, így szükséges volt, hogy a hívek is kapjanak egy saját Confiteort, mielőtt a legszentebb lakomához járulnának. A „Misereatur” imát még egy szép fohász egészítette ki:

Indulgéntiam, absolutiónem, et remissionem peccatorum nostrorum
tribuat nobis omnipotens et miséricors Dóminus.

Bűneink elengedését, feloldozását és bocsánatát adja meg nekünk a mindenható és irgalmas Úr.

Kovács E. Gellért OPraem

A szentmiseáldozat eredete és a papság magasztossága

Mint a Trienti Zsinat a legszentebb miseáldozatról szólva tanítja, Jézus Krisztus az utolsó vacsorán alapította az – ószövetségi papságot és áldozati kultuszt beteljesítő – újszövetségi papságot és áldozatot, ennél fogva a papság elválaszthatatlan Krisztus áldozatától. „*A mi Istenünk és Urunk tehát, noha önmagát egyszer s mindenkorra kész volt feláldozni a kereszt oltárán az Atyaistennek önmagát egyszer ajánlotta fel, hogy nekik [ott] az örök megváltást megszerezze.*”

Krisztus papi mivolta azonban a halállal meg nem szűnhetett. Kedvelt jegyesének, az Egyháznak, az emberi természet által megkívánt látható áldozatot akart adni az Úr. Olyat, amelyben a kereszten egyszer bemutatott véres áldozat megújítást nyer, amely a világ végezetéig megőrzi emlékét, és annak

üdvösségszerző ereje az általunk naponként elkövetett bűnök bocsánatára szolgál. Ezért az Úr megalapította a szentmiseáldozatot. Az utolsó vacsorán, azon az éjszakán, amelyen elárultatott, az Úr magát Melkizedek rendje szerint való örök papnak (Zsolt 110,4.; Zsid 5,6; 7,17) nyilvánította. Saját testét és véré a kenyér és a bor színe alatt az Atyaistennek fölajánlotta, s ugyanazon színek alatt az apostoloknak nyújtotta. Így őket ekkor az Újszövetség papjaivá tette, és megparancsolta nekik és a papságban utódaiknak, hogy azt az áldozatot ők is bemutassák. Parancsát e szavakkal közölte: „*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!*” (Lk 22,19; 1Kor 11,24), amint ezt a katolikus Egyház mindig is így értette és tanította.

Ettől az időtől kezdve az apostolok és a papságban utódaik az isteni Fölségnek bemutatják a Malakiás próféta által megjövendölt, tiszta áldozatot, amely miatt az Isten neve nagy a nemzetek között. S bemutatják ma is: a földkerekség minden helyén, a nappal és éjjel minden órájában az idők végezetéig.

Az isteni áldozat bemutatása valóságos áldozati cselekmény s nem merő jelkép. Ezért hatályos ereje van az emberi nemnek a bűnök által megbántott isteni Fölséggel való kiengesztelésére. „*Az áldozattól megbékélt Isten a bűnbánat ajándékát és kegyelmet ad; a vétkeket és a legnagyobb bűnöket is megbocsátja.*” S ennek okát és magyarázatát is adja a trienti zsinat a következő szavakkal: „*Azonos ugyanis itt az áldozat és a papok keze által az áldozatot bemutató azzal, aki a kereszten önmagát föláldozta, csak a fölajánlás módja különböz.*”

A szentmise tehát a kereształdozat megjelenítése. Az Újszövetség áldozata, amelyben két dolog történik:

1) Jézus Krisztus a maga Vére kereształdozatát vérontás nélkül megjeleníti olyan formában, hogy a kenyér és a bor színe alatt önmagát föláldozza az Atyának;

2) a hívek önmagukat a kenyér és a bor jelképében az oltárra helyezik és ott önmaguk önátadását egyesítik Jézus Krisztus áldozatával, hogy így annak érdemeiben részesülhessenek. Így a kereształdozat megjelenítése a legfölségesebb istentiszteletté válik, melynek során a kenyér és a bor Krisztus Testévé és Vérévé lesz, a jelenlevő hívők közössége pedig egymással közösségre lépve és Krisztussal egyesülve eminens módon alkotják Krisztus misztikus testét.

Világosan kitűnik e tényből a katolikus pap hivatásának fönsége. A pap hatalmat kap az Úr Jézus Krisztus teste fölött. A szentmiseáldozat bemutatása

a papság központi jelentőségű valósága. Joggal mondja Aranyszájú Szent János: „*Bámulatos titkok ezek – csodálatosak és félelmetesek.*” S így válik érthetővé Antiochiai Szent Ignác mártír szava a smyrnai híveknek, mely szerint minden méltóság csúcsa a papság.

Fülep Dániel

A bűnbánat

Szent Tamás szerint háromféle bűnbánati cselekedet van: böjt, ima és testi vagy lelki alamizsna. Ne gondold tehát, hogy nem tartasz bűnbánatot, ha nem sanyargatod testedet és nem böjtölsz gyakran. Mert az ima és az alamizsna pótolja ezeket és ezáltal eleget teszünk keresztényi kötelességünknek. Úgy az isteni, mint az egyházi törvény parancsolta böjtnek korántsem az a rendeltetése, hogy beteggé tegye az embert, vagy őt hivatásbeli kötelességeinek teljesítésében akadályozza.

Aki fáradságot, betegséget, lelki szárazságot, sorscapásokat megadással fogad, bűnbánatot tart, amely annál kedvesebb Isten szemében, minél kevésbé volt része annak megválasztásában.

Az összes erények két osztályra vezethetők vissza; az egyiket a *tevékeny*, a másikat a *szenvedő* erények alkotják; utóbbiak a legérdemszerzőbbek és legkevésbé veszedelmesek. Előbbiekben ugyanis jelentékeny része lehet a természetnek s könnyen vegyülhet beléjük bizonyos rejtett öntetszés, ami utóbbiaknál nem fordul elő, főképp akkor nem, ha a szenvedést nem magunk választottuk, hanem közvetlenül Istentől jön.

Szent Jeromos tanítja, hogy az ördög rendkívüli szigorúságra és bűnbánatra ösztönzi azt a lelket, amelyet nem bír a jótól visszatartani, hogy az a túlzás elnyomja a lelket és beteggé tegye a testet. Sok erényes és szentéletű ember esett már ebbe a csapdába.

Azért mondja Szalézi Szent Ferenc: „Figyelmeztetek, hogy legyen gondod egészséged ápolására – mert ez Istennek akarata, - s hogy kíméld erőidet, hogy azokat Isten dicsőségének előmozdítására használhasd; jobb ugyanis az erőket sértetlenül fenntartani, mint túlterheléssel gyengíteni, mert ha egyszer elvesztek, vajmi nehéz azokat visszaszerezni.” Adj tehát a testnek annyi ételt és italt, amennyi az erő és egészség fönntartására szükséges.

Kasszián és Szent Tamás említést tesznek arról a híres tanácskozásról, melyet Szent Antal apát Egyiptom legkiválóbb szerzeteseivel folytatott. Ennek eredménye az az általános nézet volt, hogy az önmérséklet a

legsükségesebb valamennyi erény közt, mivel az összes erényeket szabályozza, miként a só az összes ételeket fűszerezi. Sokan, kik különben buzgó bűnbánatukban ezt a szükséges mérséklést elmulasztották, betegek lettek ahelyett, hogy szentekké lettek volna és később teljesen elhagyták a tökéletesség útját, mivel túl nehéznek tartották.

Szent Ágoston mondja ki azt a szép és bölcs gondolatot, mely mindig zsinórmértékül szolgálhat neked. „Testünk száználmas beteg, aki a lélek szerető gondjaira van bízva: ez nyújtja neki a szükséges orvosságot. Amilyen sokfélék az ő igényei, éppoly sokfélék betegségei is. Az éhség, a szomjúság, a fáradtság megannyi betegsége a testnek, melyeket a léleknek kell okosan és megfelelően gyógyítania”. Aki e szerint cselekszik, magának a Teremtőnek tartozó engedelmesség kötelességét teljesíti.

Ebből következik, mily tévesek bizonyos elvek, melyek némely aszketikus műben is olvashatók, mintha nagyon jelentéktelen dolog volna, ha tíz-tizenöt évvel megrövidítjük életünket, csak a lelkünket mentsük meg. A lelkünk megmentése végett ugyan késznek kell lennünk akár rögtön a halálba menni, de ez általános ok miatt mégsem szabad oly bűnbánati cselekedeteket választanunk, melyek közvetlenül rövidítik életünket. Mert miként Szent Jeromos megjegyzi, a hirtelen öngyilkosság s a lassan okozott halál közt csak csekély különbség van. Mi nem vagyunk az életnek, az egészségnek s a testi erőnek urai, hanem csak sáfárjai.

Azok a szentek, akik rendkívüli önsanyargatásokat vittek végbe, csodálandók, de nem utánzandók. Mindazt, amit ők tettek, mondja Chantal Szent Franciska, tisztelnünk kell, de nem mindent utánozni. Mert hiszen akkor olyan borzalmas barlangban kellene lagnunk, mint Szent Klimakusz, oly magas oszlopon tartózkodnunk, mint az oszlopos szentek, több héten át csak a szentáldozásból élnünk, mint Sziénai Szent Katalin és csak egy uncia táplálékkal beérnünk, mint Gonzaga Szent Alajos tette. – Aki a szenteket ezekben a rendkívüli bűnbánati cselekedetekben akarná utánozni, titkos kevélységről tenne tanúságot, de nem rendezett erényről.

(P. Quadrupani: Útmutatás jámbor lelkek számára)

Nem lehet két urat szolgálni: Istent és a gazdagságot

A Szentlélek adományaként Izajás próféta tollából születtek meg ezek a szavak, aki a szerencsétlenségektől sújtott Jeruzsálemhez intézett vigasztalást: „De megfélemlíthet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e sze-

retetét méhe szülöttétől? S még ha az megfélekednék is: én akkor sem fedkezem meg rólad” (Iz 49,15).

A vasárnapi evangéliumi részlet mondandóját tükrözik e szavak – magyarázta a pápa. Máté evangéliumának részlete is az Isten nélkülözhetetlen szeretetében való bizalomra hív: Jézus arra buzdítja tanítványait, hogy higgyenek az isteni Gondviselésben, amely táplálja az ég madarait és öltözteti a mező virágait. „Ő tudja mire van szükségetek” (vö. Mt 6,24-34). A Mester ezt mondja nekik: „Ne nyugtalankodjatok tehát és ne kérdezzétek: mit együnk? vagy: mit igyunk? vagy: mibe öltözzünk? Mindezt a pogányok keresik. Hiszen tudja mennyei Atyátok, hogy minderre szükségetek van” (Mt 6,31-33).

A nyomorban élő embertársainkat nézve Jézus szavai nem tűnnek realiztikusnak, sőt kitérő válaszként is értelmezhető – állapította meg a Szentatya. Valójában azonban az Úr azt próbálja értésünkre adni, hogy nem lehet egyszerre két úrnak szolgálni: Istennek és a gazdagságnak. Aki hisz Istenben, az első helyre teszi Országának, akaratának keresését. Mindez pedig ellentétben áll a fatalizmussal (eleve elrendeléssel) vagy a jámbor irenizmussal (a békéért történő megalkuvással). A Gondviselésben való hit nem ment fel a méltóságteljes életért való küzdelemtől, viszont megszabadít a tárgyak iránti vágytól és a holnaptól való félelemtől.

Jézus tanítását hivatásunktól függően különböző módon lehet megvalósítani: egy ferences szerzetes radikálisabb módon követi szavait, míg egy családapa figyelembe veszi felesége és gyermekei szükségleteit. Mégis, a keresztény ember minden esetben megkülönböztethető az égi Atya iránti bizalma alapján, úgy, mint Jézus is. Ő megmutatta nekünk, hogyan kell a földön járva élni mindig segítve embertársainkat és ugyanakkor szívünkkel az Égre figyelni, amelyet Isten kegyelme áraszt el.

A Szentatya a vasárnapi evangéliumi részlet által arra hívta a zarándokokat, hogy imádkozzanak Szűz Máriához, az isteni Gondviselés anyjához: bízzuk rá életünket, az egyházat és a történelem eseményeit. XVI. Benedek az Ő közbenjárását kérte ahhoz, hogy mindannyian egyszerűbb és mértékletesebb életmód szerint éljünk a mindennapi tevékenységeink során, tiszteljük a teremtett világot, amelyet Isten a gondjainkra bízott.

(Vatikáni Rádió, 2011. 02. 28.)

Szalézi Szent Ferenc a keresztény humanizmus kiemelkedő alakja

„Dieu est le Dieu du coeur humain” – Isten az emberi szív Istene – kezdte tanítását a pápa Szalézi Szent Ferenc gondolatának felidézésével, amely bár egyszerű megállapításnak tűnik, mégis magába foglalja e jelentős szent spiritualitásának lényegét. Ferenc 1567-ben született Franciaországban a savoyai nemesi család sarjaként. Kiváló neveltetésben részesült: alapfokú tanulmányait Párizsban végezte, amely során teológiát is tanult. Ezt követően apja akaratának megfelelően a padovai egyetemre került, ahol jogot tanult az intézmény kiváló diákjaként. Kiegyensúlyozott diákévei alatt Szent Ágoston és Aquinói Szent Tamás tanítását tanulmányozta, amely kétségeket ébresztett benne az örök üdvösséggel és a korszakban aktuális témával, azaz az isteni predestináció, vagyis az eleve elrendelés tanával kapcsolatban. A kor legfontosabb teológiai kérdéseinek való elmélkedésének időszakát lelki drámaként élte meg; folyamatosan imádkozott mégis e belső harc olyannyira kínozta, hogy sem enni, sem aludni nem tudott. Ekkor látogatott el a párizsi domonkos templomba, hogy imádkozzon és megnyissa szívét a válaszra.

A fiatal Ferenc ezt követően nyugalomra lelt az Isteni Szeretet felszabadító és radikális valóságában: *bármiféle elvárás nélkül szeretni az Urat és bízni szeretetében. Szeretni kell Istent attól függetlenül, hogy mit ad és mit vesz el. Csak így lehet békére lelni* – magyarázta Szalézi Ferenc meggyőzését a Szentatya, majd elmondta, hogy ez a szent életének titka, amelyet az „Értekezés az istenszeretetről” c. fő művében fogalmazott meg.

Ferenc ezután meggyőzve apját döntéséről, az Úr hívására adott választ: 1593. december 18-án pappá szentelték. 1602-ben Genf püspökévé nevezték ki, amely a korban a kálvinizmus egyik fellelvára volt. Ferenc püspökként egy szegény és gyötrelmekkel teli egyházmegye főpásztori feladatait látta el, mégis életének és tanításának példája a korabeli Európa egész területén elterjedt. Apostol volt, hithirdető, író, az ima és a szeretetcselekedetek embere, aki azon fáradozott, hogy megvalósítsa a trentói zsinat elképzeléseit. A katolikus megújulás és a protestánsokkal való párbeszéd mellett kötelezte el magát a személyes kapcsolatok jelentősége és a szeretetcselekedetek által. Fontos diplomáciai és a kiengesztelődésre irányuló szolgálatot végzett európai szinten. Mindennek ellenére Szalézi Szent Ferenc egyik legjelentősebb tevékenysége a lelki vezetés volt: egy fiatal nővel való találkozásából született meg a modern kor egyik legolvasottabb írása, a „Bevezetés a lelki életbe”.

Ez a mű Chantal Szent Franciskához fűződő mély barátságának gyümölcse, amely egy új szerzetesrend megszületéséhez vezetett. A Vizitációs nővérek rendjét az Istennek szentelt élet jellemzi, amelyet egyszerűséggel és alázattal élnek meg tagjai. Szalézi Szent Ferenc így írt erről: „Azt kívánom, hogy a nővéreket egyetlen ideál vezesse, ez pedig az Úr dicsőítése alázatos módon” – mondta Szentatya.

Szalézi Ferenc 1622-ben halt meg, 55 évesen. Élete teljességet tükröz szellemi válaszkérésére, tanítása által, amely nagy hatással volt a kereszténységre. Az „emberiség”, a humanizmus aspektusaiból számos dolgot megtestesített, így pl. a kultúra és az előzékenység, a szabadság és a gyengédség, a nemeslelkűség és a szolidaritás fogalmát. „Bevezetés a lelki életbe” c. művében arra hív, hogy *adjuk át magunkat Istennek teljességgel megélve az életet és feladatainkat*. A dokumentum, amellyel XIII. Leó pápa egyházdoktornak nyilvánította Szalézi Szent Ferencet, pontosan ezt emeli ki életéből, vagyis az életszentségre való meghívást, amelyet a szent mindig hirdetett. Szalézi Ferenc ezt így fogalmazta meg írásában: „Az ember a világegyetem tökéletessége; a lélek az ember tökéletessége; a szeretet a lélek tökéletessége; a szereteteselekedet pedig a szereteté” – idézte Szalézi Szent Ferenc szavait XVI. Benedek.

Tanítása korunk számos pedagógiai irányzatában és lelkiségében fellelhető, amely nélkül nem ismerhettük volna meg Bosco Szent Jánost vagy Lisieux-i Szent Terézt. Egy olyan időszakban, amikor a népek akár erőszak és gyötrelmek árán is a szabadságot keresik, nem feledkezhetünk meg Szalézi Szent Ferenc alakjáról, aki a béke és a lelki élet embere volt, aki embertársainak a lelki szabadságról tanított, aki a keresztény humanizmus példás alakja volt. Tanítása, szavai arra emlékeztetnek minket, hogy az ember lelke mélyén magában hordozza az Isten iránti vágyat, nosztalgiát, és csakis Őbenne találja meg az igaz boldogságot és kiteljesedést.

(Vatikáni Rádió, 2011. 03. 02.)

Ellenállni a bűnnek és üdvözíteni a bűnöst

A nagyböjti időszakban követjük Jézust, aki a kereszt irányába, üdvözítő küldetésének csúcspontja felé halad.

Miért a nagyböjt? Miért a kereszt? – tette fel a kérdést XVI. Benedek a híveknek, amelyre így felelt: „Azért, mert a bűn, amelyből minden rossz fakad, létezik”. Azonban ez a megállapítás nem mindenki számára ilyen

egyértelmű, mint ahogyan a „bűn” sem egy mindenki által elfogadott kifejezés, ugyanis az az ember és a világ vallásos felfogását tükrözi.

Ha Istent eltüntetjük a világ horizontjáról, akkor nem lehet tovább bűnről beszélni. XVI. Benedek ezt az igazságot a következő hasonlattal magyarázta: amikor a nap elbújik, akkor árnyék sincs tovább, vagyis árnyékról is csak akkor beszélhetünk, ha kisüt a nap. Ehhez hasonlóan a bűn iránti érzék képességét is csak Isten felfedezésével lehet megszerezni.

Az erkölcsi rosszal szemben Isten szembeszáll a bűnnel és üdvözíti a bűnöst. Isten nem tűri el a rosszat, mivel Ő a Szeretet, az Igazságosság, a Hűség, ezért nem akarja a bűnös halálát, hanem azt, hogy megtérjen és éljen. Az emberiség megmentése érdekében Isten beavatkozik a történelemben: gyermekeit meg akarja menteni a szolgaságtól és szabadságot akar nekik adni. A legsúlyosabb és legszörnyűbb szolgaság ugyanis a bűnös lét. Isten azért küldte Fiát az emberek közé, hogy általa szabadítsa meg őket a Sátán hatalmától, aki minden bűn eredője és oka. A mi halandó testünkben küldte Őt közénk, hogy vezekeljen bűneinkért keresztthalált halva.

Az ördög minden erejével szembeszállt Isten egyetemes és végső üdvösségtervével, mint ahogyan arról az evangéliumokban is olvashatunk, amikor Jézust a pusztában a Sátán több ízben megkísérti. A nagyböjti időszakban tehát Jézus mellé állunk, hogy a bűn ellen küzdjünk, hogy megvívjuk a rossz elleni belső lelki harcot.

(Vatikáni Rádió, 2011. 03. 14.)

Nagyböjt negyedik vasárnapja az öröm vasárnapja

Nagyböjt negyedik vasárnapján, április 3-án XVI. Benedek pápa elmondta, hogy a nagyböjt a kegyelem egy különleges időszaka, amely lehetőséget ad arra, hogy megtapasztaljuk az Úr irántunk érzett jóakarátát. A vasárnapi liturgia az örömről, a vidámságra hív, ahogy azt a bevezető antifóna szövege is mutatja: „Örülj, Jeruzsálem, s ujjongjatok ti is mind, akik szeretitek! Örüljtek és vigadjatok, akik gyászoltatok miatta!” (Iz 66,10).

Vajon mi lehet az öröm valódi oka? – tette fel a kérdést a Szentatya, amelyre az Evangélium szavaival válaszolt. A vasárnapi szentírási részlet arról az esetről számol be, amikor Jézus meggyógyított egy vak embert. A történet csúcspontja Jézusnak a vakhoz intézett kérdése: „Hiszel az Emberfiában? (Jn 9,35). A vak ember elismeri a Jézus által küldött jelet és

a szeme előtt megnyílt világosságtól a hit világosságához jut el: „Hiszek, Uram!” (Jn 9,38).

A Szentatya a vasárnapi evangéliumban szereplő vak ember történetét magyarázva felhívta a figyelmet ennek az egyszerű és őszinte embernek az útjára, amely lépcsőről lépcsőre a hithez vezette: először összetalálkozott Jézussal, mint egy „emberrel” a sok közül, majd „prófétának” nevezte, végül pedig szeme megnyílt és „Úrnak” szólította őt. A meggyógyított vak ember hite mellett viszont ott látjuk a farizeusok megkövült szívét, akik nem fogadják el a csodát, mivel elutasítják Jézust, mint Messiást. A tömeg pedig a történeteket vitatja, viszont távolságot tartva közömbösen áll a vak ember gyógyulásához. Még szülei is félve tekintenek az eseményre és a nép véleményétől tartanak. Vajon mi hogyan viselkedünk Jézussal szemben? – tette fel a kérdést a pápa a híveknek.

Mi is „vakoknak” születünk az áteredő bűn miatt, viszont a keresztség által Krisztus kegyelme megvilágosított minket. A bűn megsebezte az emberiséget a halál sötéttségére ítélve őt, mégis Krisztusban újra megvilágosodik az élet és a végcél, amelyre mindannyian hivatottak vagyunk. Ő általa nyerünk erőt ahhoz, hogy legyőzzük a rosszat és a jót cselekedjük. A keresztyén élet ugyanis a Krisztushoz való folyamatos alakulás, formálódás az Istennel való teljes közösség elérésének érdekében. Jézus a „világ világossága” (Jn 8,12), és az Ő arcán „fölragyog nekünk Isten dicsőségének ismerete” (2Kor 4,6), Aki a történelem során folyamatosan felfedi számunkra az emberi lét értelmét – magyarázta XVI. Benedek.

Amikor hagyjuk magunkat Krisztus misztériuma által megvilágítani, akkor életünk is megtapasztalja a megszabadulás örömét mindattól, amely beteljesedését fenyegeti. A nagybőjt ideje alatt élesszük újra a Keresztség által kapott adományt az imán és a szeretetcselekedeteken keresztül. Nagybőjt utunkat bízunk Szűz Máriára annak érdekében, hogy minden embertársunk találkozhasson Krisztussal, a világ Megváltójával.

(Vatikáni Rádió, 2011. 04. 04.)

Eucharisztikus keresztút – a rákosokért

Jánossy Gábor

A következő keresztutat az Oltáriszentség előtt (térdelve-ülve) elmélkedjük végig.

I. állomás: Jézust halálra ítélik

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézust ugyan halálra ítélték, de ő előre elrendezte, hogy közöttünk maradjon a világ végéig. Táplálékot akart adni nekünk, a szívünkben akar lakni. Az Oltáriszentségben egy egyszerű anyagba alázta magát, a teljes kiszolgáltatottságot is vállalva. A rákos megbetegedésben szenvedő ember sokszor úgy érzi, hogy halálra van ítélve, hiszen sok esetben nem sikerül az orvostudománynak kikezelni ezt a betegséget.

Jézus táplálékul adta önmagát, hogy erőt adhasson nekünk, hiszen gyönyörűsége az emberek fiai között lennie – a betegségtől függetlenül.

Uram, Jézus Krisztus, te, aki itt vagy valóságosan az Oltáriszentségben, kérlek add bőven áradó kegyelmedet hazánk rákos betegeinek, hogy betegségük lelki vergődései miatt egy beteg lelke se legyen az örök halálra ítélve ama végső napon.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségünkre!

(rövid csend)

II. állomás: Jézus magára veszi a keresztet

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus magára vette a nehéz Eucharisztikus keresztet is. Vállalta mindazt az elhagyatottságot, hanyagságot, lezserséget, ahogyan kezelik. Vállalta a kiszolgáltatottságot, a megszenteltelenítés, a meggyalázás lehetőségét is. Csak azért, hogy lelkünk Kenyerévé lehessen, azoké, akik tisztelettel, szeretettel közelednek hozzá!

Rákos betegeink is magukra veszik a kereszt rájuk mért darabját a betegség lelki terhét és a kezelésekkal járó fizikai terheket is. Ha Jézushoz tudjuk társítani keresztünket, ha a szent Kenyeret gyakran, és hittel vesszük

magunkhoz, akkor a szenvedés értékadó szenvedéssé válik. Lelkünk ilyenkor minden szenvedés mellett és ellenére épül, fejlődik Isten országa felé.

Uram, add kegyelmedet a rákos betegségben szenvedőknek, hogy a te Eucharisztikus kereszthordozásodat – az abban való teljes kiszolgáltatottságot – átérezzék, és saját kereszthordozásuk, kiszolgáltatottság érzésük felajánlásával értékessé tegyék betegségük viselését.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségünkre!
(rövid csend)

III. állomás: Jézus először esik el a kereszttel

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus isteni terve a legmértősebb Oltáriszentséggel először akkor bukott el, amikor a zsidóknak beszélt róla. Az első elesést az ő hitetlenségük, elutasításuk okozta: „*Hogy adhatja ez a testét nekünk eledelül?*” „*Kemény beszéd ez, ki hallgathatja ezt?*”

Mindent megtett Jézus, és mégis sokaktól a gyűlöltet és a megvetést kapta. Az eucharisztikus Testben sokan nem hisznek ma sem. Ma is sokan mondják: Kemény beszéd ez! Jézus folyamatosan kínálja nekünk magát az Oltáriszentségben, és folyamatosan elesik a kérdéseink, kételkedésünk miatt.

A rákos betegségben szenvedők úgy érzik, hogy elestek, amikor kiderült a betegségük. Oly sok embert lelkileg nagyon megvisel ennek a betegségnek az érkezése. Az elesés, a padlóra kerülés oly gyakori lelki kísértőjelensége a rákos megbetegedésnek.

Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus együttérzően tekint a rákos betegségben szenvedőkre, akár észreveszik ezt, akár nem. Az orvosok felé megnyilvánuló kiszolgáltatottság sokban hasonlít Jézus kiszolgáltatottságára. Ő igazán tud segíteni, teljes együttérzéssel!

Jézusom, add kegyelmedet, hogy az Oltáriszentségben megvalósuló kiszolgáltatottságot és elesésedet átérezzem, és hozzád társulva tudjam szeretetben felajánlani a rákos betegség hatására kialakuló elesettség érzésemet, illetve az ismerőseim elesettség érzését.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségünkre!
(rövid csend)

IV. állomás: Jézus találkozik Anyjával

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

A Boldogságos Szűz Mária látta igazán, egész mélységében Jézus nyomorúságát és gyöngeségét. Végig követte Jézust a keresztútján.

Jézus kéri, hogy menjünk a Szűzanyához, és tanuljunk tőle szeretni. Az ő szeretete teljesen önzetlen szeretet. A Tabernákulum, az Oltáriszentség körül is mindig ott van, és szeretetével vigasztalja Jézust az elhagyatottságában. A Szűzanya kézen fogva akar minket Jézushoz vezetni.

A rákos megbetegedés is nyomorúságot, gyöngeséget hoz az addig egészséges ember életébe. A Szűzanya igazán együttérző szeretetével vár minden rákos betegségben szenvedőre. Az Oltáriszentségben valóságosan jelen levő Jézushoz akarja vezetni a beteget is.

Jézusom, add kegyelmedet, hogy legyen bátorságom, és ki tudjam nyitni szívemet a mindenkor szeplőtelen Szűz Mária előtt, hogy anyai szeretetével átölelhessen gyengeségemben és hozzád vezessen. Rá akarok hagyatkozni, minden ezt fékező erő ellenére!

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségemre!
(rövid csend)

V. állomás: Cirenei Simon segít a keresztet vinni

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézusnak nem János, a szeretett tanítvány segítette a keresztet vinni. Jézusnak úgy tetszett, hogy ezt egy idegen tegye meg. János pedig a szem által nem látható lelki segítséget adta Jézusnak, a Szűzanyával együtt. Ez a segítség talán nagyobb is volt a fizikai segítségnél.

Jézus eucharisztikus keresztiét segítünk hordozni lelki segítségünkkel, azzal, hogy itt vagyunk Nála, szeretettel imádjuk Őt.

A rákos megbetegedésben szenvedőknek fizikai segítséget az őt ápolók adhatnak. De lelki segítséget akármelyikünk adhat, ha egy-egy megbetegedett ismerősünkért, a lelkéért imádkozunk szeretettel érte, lelkéért – ezzel segítünk a keresztiük hordozásában, akár tudnak róla, akár nem.

Eucharisztikus Jézusom, add kegyelmedet, hogy észrevegyem a körülöttem előforduló rákos megbetegedéseket és kegyelmed leedsésével segíteni tudjak az adott betegen, szeretettel, háttérben maradva.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségemre!
(rövid csend)

VI. állomás: Veronika kendőjét nyújtja Jézusnak

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus keményen meggyötört, véres arca megvetést váltott ki a kísérők egy részéből. Mégis volt, aki szeretettel nyújtotta oda a nála levő kendőt, hogy enyhítse a gyötrelmeket. Mi is most az itt létünkkel, az odafigyelésünkkel engeszteljük, vigasztaljuk Jézus eucharisztikus bezártságát, gyötrelmeit.

A rákos megbetegedésben szenvedőket is oly sokféle gyötrellem járja át, mely közben vágyódnak a vigasztalás „kendőjére”. Ezt a vigasztalást a csendes háttér imádságunkkal is megadhatjuk az arra rászorulóknak.

Jézusom, kérlek Szent Arcod képét nyomd rá lelkemre, hogy soha se hagyjam abba az engesztelést a lelkekért, különösen a rákos megbetegedésben szenvedő lelkekért.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségemre!
(rövid csend)

VII. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszttel

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Másodszor Júdás sértette meg az Urat az Oltáriszentségben, amikor tisztátalanságával késleltette Jézust, hogy egyesülhessen tanítványaival.

Ma is sokan vannak köztünk, a templomba járók között is, akik Jézus Oltáriszentségében való megjelenésére, illetve a Vele való találkozásra lelkiileg nem készülnek fel, mégis „kényszerítik” Jézust, hogy térjen be hozzájuk, a lelkükbe. Az Oltáriszentség tiszteletének hiánya botrányt okozó lehet a környezetünk felé. Engesztelnünk kell az ilyen lelkekért.

A rákos megbetegedésben szenvedők ha Istentagadást látnak betegségükben, akkor lelkiileg elestek a keresztlük hordozása közben. Az engesztelő

lelkületű környezetük feladata, hogy imádkozzon értük. Nekünk is feladatunk, hogy imádkozzunk a kereszt elfogadásában vergődőkért.

Uram, Jézus Krisztus! Elárult, megvetett, megsebzett Szívű Jézus! Kérlek, adj a téged elárulóknak, a téged cserben hagyóknak egy csepp Vért megsebzett Szívedből, hogy megsíratva árulásukat Hozzád térjenek! Odatartom lelküket a kereszted alá, hogy rájuk folyjon Véred tisztító patakja.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségemre!
(rövid csend)

VIII. állomás: Jézus találkozik a síró asszonyokkal

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Anyák jönnek gyermekeikkel a legméltóságosabb Oltáriszentséghez. Mennyire vágyik Jézus, hogy minél több gyermekkel találkozhasson az Oltáriszentségben. Gyermekeinket minél gyakrabban szeretettel kell vinnünk az Eucharisztia elé, a vele való találkozáshoz, hogy ne kelljen sírnunk gyermekeink miatt. Csak a Jézus elé járuló fiatalokból tud az Egyház új fényben feltámadni!

Oly sokszor sírunk a rákos megbetegedésben szenvedőkkel együtt, vagy azok mögött, titokban. Csak akkor kellene magunk vagy mások miatt sírnunk, ha lelkiileg eltávolodunk Jézustól, vagy ha ismerősünk távolodik el Jézustól. Ha tiszta szívvel keressük az Oltáriszentségben lakó Jézussal a találkozást, az a betegségtől függetlenül lelki örömet ad.

Jézusom! Add kegyelmedet, hogy a Szentostyában minél gyakrabban meg tudjalak látni, a Veled való találkozást át tudjam érezni és ezen keresztül meg tudjon érinteni szereteted. Kérlek adj erőt a kereszt hordozásában, hogy ne kelljen sírni magam vagy más lelke miatt.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségemre!
(rövid csend)

IX. állomás: Jézus harmadszor esik el a keresztlük alatt

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Harmadszor esik el Jézus az Oltáriszentségben mostanság, amikor a „felvilágosodott” embernek nem kell a kereszt, nem kell az Oltáriszentség!

Hogyan is hihetne Benne? A keresztre feszítés nem volt olyan fájdalmas, mint amit az Oltáriszentségben szenved el most Jézus. Ha ki tudjuk nyitni szívünket, és szeretettel teli imádsággal tudunk áldozatot hozni, azzal vissza tudjuk hozni az új pogányokat.

A rákos betegség folyamán oly sokszor fordul elő, hogy visszaesik a beteg, kiújul a daganat, vagy újabb áttét keletkezik. Ez az újbóli elesés még nehezebb lelki állapotba sújthatja a betegségben szenvedőt. Még kilátástalanabb a helyzete, csökken az esélye, hogy újból egészséges legyen a teste. Ekkor imádságos áldozatot kell hoznunk a lélek megsegítésére.

Jézusom, Te az újbóli eleséssel átélted az egyre reménytelenebb visszaesés lelki válságát. Kérlek, add kegyelmedet, hogy a rákos betegségbe visszaesők megérezzék támogató kegyelmedet, és benned bízva újult lelki erővel vigyék tovább küzdelmes életüket.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségünkre!

(rövid csend)

X. állomás: Jézust megfosztják ruháitól

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus megtestesülésekor megfosztotta magát istenségétől, emberré lett. Az Oltáriszentségben még az emberi mivoltától is megfosztotta magát, mozogni sem tud, anyaggá lett, azért, hogy szabadon merjünk közeledni hozzá. Dogmatikus hittétel, hogy valóságosan jelen van Jézus az Oltáriszentségben. Milyen sokan vannak, akik ezt nem hiszik és felé sem néznek. Pedig ő megfosztottságában vár minket a Tabernákulumban.

A rákos megbetegedésben szenvedőt a betegsége fosztja meg az egészséges létezésről. Kiszolgáltatottá, elesetté válik, az orvosokra, ápolókra kell, hogy bízsa magát. Várja, hogy meglátogassuk, hogy imádkozunk érte, értük.

Jézusom! Add kegyelmedet, hogy fel tudjam fogni szeretetednek ezt a végtelen nagyságát, hogy Te, aki a Világmindenség Ura vagy, önként az Oltáriszentségbe, mint anyagba alázkod magadat, értem, értünk.

Add kegyelmedet, hogy a rákos megbetegedésben szenvedők meglássák, átérezzék, hogy Te a teljes kiszolgáltatottságban együtt érzel velük és vágysz a velük való találkozásra.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségünkre!

(rövid csend)

XI. állomás: Jézust keresztre szögezik

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus keresztre a megváltás, a megbocsátás jele. Ő keresztre feszítésekor is az ellenségeiért könyörgött a Mennyei Atyához.

Mi most, hazánkban is egyre több kórházból, iskolából, hivatalból távoztatjuk el a keresztet. Egyre több templomban a Tabernákulumot a szentély szélére, vagy az oldalhajóba helyezzük, eltávolítjuk a központból Jézust. A templomba járók szíve egyre kevésbé tudja befogadni az Oltáriszentség csodáját. A lehulló Oltáriszentség darabkákkal a földre szegezünk Jézust.

A rákos betegségben szenvedők a súlyosabb állapotukban úgy érzik, keresztre szegezte őket a betegség. Jézus Példájára ebben az állapotukban a szenvedés, a keresztre szegezethez gyötrelmet a lelkek megmentéséért felajánlva a keresztre szegezethez végtelen értékét tudják megélni, bemutatni környezetüknek. Ilyenkor az akció helyébe lép a passió a maga mérhetetlen értékeivel.

Jézusom! Add kegyelmedet, hogy alázattal tudjuk elfogadni betegségünket, a gyógyíthatatlannak látszó betegségeket is, és nyitott szívvel tudjuk imádkozni hozzád, keresztre szegezett Jézusom!

Kérlek, támogass, hogy imáim mellé lemondást, böjti felajánlást is tudjunk tenni rendszeresen az Oltáriszentség tiszteletének és a rákos betegek lelkének megmentésért.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségemre!

(rövid csend)

XII. állomás: Jézus meghal a kereszten

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

A halál gyötrelmeiben az Atyától elhagyatva érezte magát Jézus, és ezt nehéz volt viselnie. De rövidesen jött a fájdalmaktól megszabadító halál. Most Jézus Eucharisztikus testével a világ végéig keresztre van feszítve, a világ keresztféjére. Ahogy a kereszten megbocsátott a gyilkosnak, most is

szeretne megbocsátani a legelvetemültebb bűnösnek is, csak bánná meg bűneit. Jézus isteni szeretetet a haláltusájában is áradt belőle.

A rákos betegség viszonylag gyakran torkollik halálba. A halál közeledtével sok ember nagyon elhagyatottnak érzi magát. Ilyenkor jó a léleknek, ha Jézus keresztyére, Jézus haláltusájára tud gondolni, és magához venni az Oltáriszentségben keresztre szegezett Jézust. Ez a látogatás a legnagyobb segítség a haldoklónak.

Jézusom! Add kegyelmedet, hogy a rákos betegek alázattal tudják elfogadni szenvedéseiket, különösen annak végső küzdelmeit. Sokan azt hiszik, nekik nincs szükségük megtérésre. Nyisd meg szívüket, hogy be tudjanak fogadni Téged az Oltáriszentségben.

Kérjük, hogy nekünk meg add kegyelmedet, hogy ne szűnjünk meg imádkozni és áldozatot hozni a rákos betegségben szenvedőkért, haldoklókért, hogy a lelkük az örök boldogságra juthasson.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségünkre!

(rövid csend)

XIII. állomás: Jézust leveszik a keresztről

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus halála után Longinusz átszúrta szent Szívét, melyből kiömlő vér és víz testileg és lelkileg is meggyógyította Longinuszt.

Ma is folyik Jézus Vére minden oltáron, az átváltoztatás után. Eucharisztikus áldozati Bárányként itt marad köztünk Jézus, hogy bűneinket megbocsássa, a gyógyulásunk lehetőségét kínálja.

A gondatlanul kezelt Oltáriszentség, a széthulló Ostya darabkák engesztelést kívánnak. Az engesztelés eszközei: imádás, áldozat, szenvedés.

A rákos megbetegedés sok esetben zárul halállal. Ekkor megszűnik földi szenvedésük, leemeltetnek a keresztyükről. És ha nemes lélekkel viselték keresztyüket, az eucharisztikus Jézustól merítettek rendszeresen erőt, a környezetük, rokonaik lelki épülésére, lelki gyógyulására szolgálhat emlékü.

Eucharisztikus Jézusom! Add kegyelmedet, hogy minél többször engesztelhessek megalázásodért, és add, hogy minél gyakrabban segíthessek imámmal, cselekedeteimmal, hogy a szenvedőkhöz minél gyakrabban eljuthass, és ők befogadjanak téged szívükbe.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségemre!

(rövid csend)

XIV. állomás: Jézust sírba helyezik

Imádunk Téged, Krisztus és áldunk téged.

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézust Édesanyja ölébe tették, ahol megpihenhetett, majd sírba helyezték, ahol már nem volt hatalma az ellenségnek felette.

Most Eucharisztikus Testét sokszor kényszerítik bűnös lelkekbe bemenni. A halálos bűnnel terhelt lélekben darabokra szakítva feszítődik keresztre Jézus! Ott kell lennie, ahol az ördög az úr. Vele egy lélekben, mint a pokolban! Jézus ezt is vállalta, megmentésünkért!

Amikor a rákos betegség halálba torkollik, akkor kellene gondolnunk arra, hogy a Szűzanya ölébe helyezük lélekben a megholtat, hogy végleg megnyugodhasson a lelke. Nekünk, engesztelőknek ezt a feladatot is szem előtt kell tartanunk. Különösen jó, ha ezt az Eucharisztikus Jézus elé járulva, tiszta szívvel kérjük, akár a meghalt beteg helyett.

Jézusom! Add kegyelmedet, hogy minden nehéz, vagy nehéznek érzett helyzetünkben tiszta szívvel tudjunk leborulni előtted, és végtelen alázattal tudjuk kérni égi segítségedet. Add kegyelmedet, hogy mindig el tudjuk fogadni döntésedet, mely nem mindig egyezik a mi meglátásunkkal, de az biztos, hogy lelkünk üdvét célozza.

Szűz Mária a Fájdalmak Anyja légy segítségünkre!

Örök Atya! Felajánlom Neked, a Te mindenekfölött szeretett Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus Testét és Vérét, Lelkét és Istenségét engesztelésül mindazért a sértésért, hanyagságért és szentségtörésért, amit a legméltóságosabb Oltáriszentség ellen elkövetnek.

A fájdalmas Szűz közbenjárására, kérünk Téged, térítsd meg a szegény bűnösöket és mentsd meg a haldoklókat!

(rövid csend)

Ének javaslat: Jézusomnak Szívén...

„Surrexit Dominus vere! Alleluja!”

„Valóban feltámadt az Úr! Alleluja!” E szentírási idézettel kezdte XVI. Benedek pápa elmélkedését a Húsvéthétfői Regina Coeli imádsága alkalmával. Krisztus feltámadása az ember életében megújulást hoz.

Az Úr legyőzte a bűneink miatt vállalt halált és visszavezetett bennünket a halhatatlan életbe. Esemény, amely az egész Egyház és a keresztények életét megvilágosítja. A születendő Egyház első missziós beszédében olvassuk: „Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten: ennek mi mindannyian tanúi vagyunk. Miután tehát fölszállt az Isten jobbára, elnyerte az Atyától, majd pedig kiárasztotta a megígért Szentlelket. Ez az, amit ti láttok és hallotok” (ApCsel 2, 32-33).

A feltámadásba vetett hit egyik kifejezése a keresztények között a húsvéti időszakban használt üdvözlési forma: „Krisztus feltámadt – Valóban feltámadt”. Ez hitvallás és az élethez való viszony kifejezése is egyben. Az Egyház az evangelizáció küldetését kapta – írja Isten szolgája, VI. Pál pápa – és mindenki feladatvállalása egyaránt fontos a misszió teljesítéséhez.

Hogyan találkozhatunk az Úrral és válhatunk egyre hitelesebb tanúságtévőivé? – tette fel a kérdést XVI. Benedek. Torinói Szent Maximus szerint „bárkinek, aki el akar jutni az Üdvözítőhöz, meg kell tanulnia értelmét és szívét tartósan Isten felé irányítani. Az imában, a Szentségimádásban Isten találkozik az emberrel. Romano Guardini teológus azt mondta, hogy a Szentségimádás nem egy kiegészítő, másodlagos dolog, hanem az értelem és a lét legvégső lényege. A Szentségimádásban az ember elismeri mindazt az értéket, ami tisztaság, egyszerűség és szent – magyarázta a Szentatyá. Csakis akkor tudjuk felfedezni életünk értelmét, ha Istenhez fordulunk és imádkozunk hozzá. Ezáltal életünk napi zarándokútját a Feltámadt Krisztus világítja meg.

Elmélkedésének végén a pápa Szűz Máriához fohászkodott, hogy Ő segítsen mindannyiunkat a Feltámadt Krisztus által ránk bízott küldetés hű és örömteli teljesítésében.

(Vatikáni Rádió, 2011. 04. 26.)

Tegyetek tanúságot a feltámadt Krisztus örömről

A Húsvét a keresztény misztérium szíve, minden innen indul el. Krisztus halálból való feltámadása a keresztény ember hitének egyik alapja. Hogyan változtathatjuk „életté” a Húsvétot? Testi és lelki létezésünk vajon hogyan válhat húsvétivá? – tette fel a kérdést tanításában a Szentatyá.

Jézus feltámadását kell valóban megértenünk ehhez, amely nemcsak egy egyszerű visszatérés volt a korábbi élethez, mint pl. Lázár esetében, hanem valami új és más. Élet, amely Isten örökkévalóságában talál helyet és nincs alárendelve az időnek. Jézus feltámadásában egy új emberi lét kezdődik el, amely megvilágosítja és átformálja mindennapi zarándokutunkat, egy minőségében új és más jövőt nyit meg az egész emberiség számára. Szent Pál a Korinthusiakhoz írt levelében megfogalmazza számunkra, hogy miként kell megélni a húsvéti misztériumot mindennapi életünk során. „Ha tehát föltámadtatok Krisztussal, azt keressétek, ami odafönn van, ahol Krisztus ül az Isten jobbán. Ami odafönn van, azzal törődjétek, ne a földiekkel” (Kor 3,1-2). Pál apostol pontosan megjelöli, hogy mit ért „fenti dolgok” alatt, amelyeket a keresztény embernek kutatnia kell, és mit jelentenek a „földi dolgok”, amelyeket viszont el kell kerülnie. „Sanyargassátok tehát tagjaitokban azt, ami földies: a paráznaságot, tisztátalanságot, érzeki vágyakat, bűnös kívánságokat és kapzsiságot, ami igazában bálványimádás” (Kor 3,5-6). Gyökerestül ki kell irtani magunkból az anyagi javak iránt érzett vágyunkat, az egoizmust, és a mindenféle bűnt. Amikor Pál apostol a földi dolgok elhagyására hív minket, akkor azt próbálja megértetni velünk, hogy milyen tulajdonságokkal rendelkezett a „rég ember”, aki most leveti magáról ezeket, hogy Krisztus ruháit öltse magára – magyarázta a pápa.

Pál továbbá beszél az égi dolgokról is, amelyeket a keresztény embernek fürkésznie kell és megízlelnie. „Vessétek le a régi embert szokásaival együtt és öltsetek fel az újat, aki teremtőjének képmására állandóan megújul a teljes megismerésig” (Kor 3,10). Majd így folytatja: „Mint Isten szent és kedves választottjai, öltsetek magatokra szívbeli irgalmat, jóságot, alázatosságot, szelídséget és türelmet. Viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak... Mindezen fölül pedig szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteleke” (Kor 3,12-14). Új emberként kell élnünk ebben a világban.

Ez az útja annak, hogy átformálódjunk mi és világunk egyaránt, hogy földi városunknak az emberi és társadalmi fejlődést segítő, szolidáris és tiszteletet ismerő új arcot adjunk.

A Húsvét – folytatta tanítását a pápa – a mély és teljes átmenet lehetőségének újdonságát hozza el, amely a bűnnek alávetett életből a szabad életbe vezet. A szeretet által ledőlnek az akadályok, az egymástól elválasztó falak és harmónia költözik a szívekbe, az embertársainkkal lévő kapcsolatainkba. Mindannyian tanúságot kell tennünk az új életről, amelyet a Húsvét hozott el nekünk! Krisztus valóban feltámadt! Az Úr e nagy adományát másoknak is át kell adnunk, amely a feladatunk és küldetésünk is egyben. Fel kell ébresztenünk a reményt ott, ahol csüggedés uralkodik, az örömet, ahol szomorúság van!

(Vatikáni Rádió, 2011. 04. 27.)

A tisztítótűzben szenvedők segítése

Egyházunk tanítása szerint aki nem él igazán szép, tiszta életet itt a földön, annak biztos, hogy a tisztítótűzben kell várakoznia az örök boldogság előtt. (A megátalkodott bűnös sajnos sokszor eleve csak a pokolra juthat, ez egy másik, szomorú irány.)

A tisztítótűzben való szenvedésről viszonylag keveset tudunk. Azt tudjuk biztosan, hogy létezik és ez egy tisztulási lehetőség és szükségesség az örök boldogság „előszobájában”. Isten csodálatos szeretete és elrendezése révén vannak olyan lelkek (emberek), akik kapcsolatba tudnak kerülni a tisztítótűzben szenvedő lelkekkel. Ilyen személy volt Mária Simma, aki 1915-2004-ig élt Ausztriában. Megélhetésben, munkában a hétköznapi kemény küzdelmét élte egész életében. Az Úr szép lassan rávezette, hogy a tisztítótűzben szenvedő lelkekkel való kapcsolattartás karizmáját megélje, gyakorolja. Így lett a Szenvedő Lelkek apostola, közvetítője. Ez a karizma kemény terhet rótt Mária Simmára, aki szeretettel, önként vállalt különböző áldozatokat, szenvedéseket a Szenvedő Lelkek megmentésért, kiszabadításáért.

Egy különös eset megérintett ebből a könyvből. Egyszer egy 555-ben élt kölni pap szenvedő lelke jelent meg Máriánál (1400 éve szenvedett már a lelke). Önként vállalt vezeklésre kérte Máriát, aki szeretetben igent mondott rá, hogy ne kelljen az Utolsó Ítéletig szenvednie a pap lelkének. Nagyon nehéz hét következett Mária számára. A lélek minden nap megjelent, és újabb és újabb szenvedéseket helyezett rá.

Olyan érzése volt, mintha szétszakítanák a tagjait. A lélek ránehezedett az asszonyra: olyan volt, mintha oldalról hegyes töröket döftek volna belé. Máskor meg az volt az érzése, mintha egy tompa vasat nyomtak volna a

tagjaihoz, amely a teste ellenállása hatására elgörbült, aztán behatolt minden testrészébe.

A léleknek azokért a gyilkosságokért kellett bűnhődnie, amelyeket Szent Orsolya társnőin követett el. Továbbá mert a hitet megtagadta, többszörös házasságtörést követett el, és a szentmisét méltatlanul mutatta be – isteni kegyelem, hogy nem jutott a pokolra...

Elgondolkodtató, hogyha a földi életünkben nem tudjuk vétkeinket tiszta szívből megbánni, akkor milyen sok szenvedés vár ránk.

Egyre több lélek kért segítséget Máriától. A paráznaságért és a magzat-elhajtásért vállalt vezeklés szörnyű testi fájdalmakkal és heves rosszulléttel járt. Máskor úgy érezte, mintha órákon át jégtömbök között feküdne; a hideg a csontja velejéig hatolt: ez a vallással szembeni lagymatag vagy hideg magatartás büntetése volt. A kölni pap súlyos esetét követően – ezt az üzenetet kapta – még hat lélek ügyét kell magára vennie, akiket csak az önkéntes vezeklés szabadíthat meg. Ezek után már sok léleknek könnyebb módon is szabadulást hozhat, Jézus Anyjának irgalmassága révén.

Mária Simma alábbi gondolatát igencsak meg kellene fontolni mindannyiunknak:

„Csak az örökkévalóságban fogjátok felismerni, mit kezdtek az életekrekre kiszabott idővel: éveitekkel, napjaitokkal és óráitokkal – és mi mindent kezdhettek volna velük. Ott válik világossá számotokra, mi mindent mulasztottatok el. Ezért használjátok ki az időt még az életben, hogy mindent jóvátegyetek! Mennyi mindent megtennének az emberek azért, hogy újra kezdjék az életüket, ha tudnák, hogy mi az örökkévalóság!”

Istennek a tisztítótűzben megnyilvánuló szeretete és igazságossága Mária Simma számára csodálatos harmóniában tárult a szeme elé. Minden lélek a bűneinek fajtája és a bűn-elkövetés lelkületének megfelelően kapja meg a büntetéseit.

A szenvedés intenzitása különböző. Némelyek szenvedése olyan, mint amelyet az ember egy küzdelmekkel teli földi élet során átél. Ők arra várnak, hogy megpillantsák Istent. A legkeményebb tisztítótűzben eltöltött egyetlen nap többnek számít, mint tíz év a tisztítótűz gyengébb fokozatában.

Az ördög gyötörhet olyan lelkeket is, akiknek részük volt abban, hogy mások a pokolra jutottak. A Szenvedő Lelkek csodálatra méltó türelemmel viselik gyötrelmeiket, és áldják Isten könyörületességét, amely lehetővé tette számukra, hogy elkerüljék a poklot. Tudják, hogy megérdemlik a szenvedést, és bánják a bűneiket. Máriához, az Irgalom Anyjához imádkoznak.

Mária Simma sok olyan lelket is látott, akik Isten Anyjának a segítségére vártak.

Aki életében azt hiszi, hogy a tisztítóvíz valami jelentéktelen dolog, így hát nyugodt lélekkel vétkezhet, az keservesen meg fogja tapasztalni ennek az ellenkezőjét.

Hogyan segíthetünk a Szenvedő Lelkeken?

Szentmise felajánlásával,

vezecléssel,

rózsafüzér imádkozásával,

keresztúti ájtatossággal,

adományokkal és jócselekedetekkel,

szentelt gyertya gyújtásával,

szenteltvíz széthintésével...

és természetesen imádsággal!

A Szenvedő Lelkek úgy látják: sokan azért kerülnek a pokolba, mert túl kevés imát mondanak értük. Mondjuk el minél gyakrabban, akár minden reggel és este ezt a búcsúval járó imát:

Jézus, aki a lelkeket oly bensőségesen szereted, könyörögve kérlek a te Szent Szíved halálküzdelméért és a te legszentebb Anyád fájdalmáért, tisztítsd meg Szent Véreddel a világ minden bűnösét, akik most halálukon vannak, és még ma meg fognak halni. Jézus isteni Szíve, aki elszenvetted a halálfélelmet, irgalmazz a haldoklóknak. Ámen.

*Jánossy Gábor, az „Élményeim a szenvedő lelkekkel”
c. könyv előszava alapján, Marana Tha, 2011.*

Pieta

Jézus, méhednek gyümölcse töled fájdalmak nélkül született. Minket, fogadott gyermekeidet szívedbe akkor zártál, amikor azt tör járta át. S te, Mária, kegyelmek széjosztója, most szeretsz bennünket. Hogy is ne számítanánk nemes szíved szerelmére, amikor tudjuk, hogy üdvösségünk végett Jézusod áldozatánál jelen voltál? Anyai gyöngédséged bizonyosságát hányszor mutatod meg nekünk, ki az irgalmasság királynője, bűnösök menedéke, s minden nyomorult fáradhatatlan védelmezője vagy, Ó, Anya, méltóztass most is vigyázni ránk.

Dom Prosper Guéranger (1805–1875)

Mária- kegyhelyek

Győr

A könnyező és vérrel verítékező Szűzanya búcsújáró helye

A győri Mária-tisztelet Szent István koráig vezethető vissza. A hagyomány szerint 1033-ban kezdték építeni a mai székesegyház őst, és ennek főoltárát Szűz Mária tiszteletére szentelték. A ősi templomot a XII. században tovább építették. A román kori bazilikának épen maradt emléke a mostani székesegyház északi mellékhajójának apszisa. Az itt álló díszes barokk oltárt a Szűzanya értékes ezüsteretbe foglalt, nagyhírű kegyképe ékesíti.

A kegyképet a Cromwell-féle kegyetlen katolikusüldözés elől, Írországból elmenekült Linck Walter püspök hozta magával hazájából. A nagy tudású, hazátlan főpásztor Püsky János akkori győri püspök meghívására Győrött telepedett le. Példás, buzgó életet élt, mindennapi imádságait egyetlen, nagyra becsült kincse, a Szent Szűz szépen festett képe előtt végezte. Halála után, 1663-ban a képet a győri püspöki templom északi mellékhajójában, a Szent Anna kápolna oldalfalán helyezték el.

Ez a Mária-kép 1697. március 17-én, Szent Patriknak, az írek térítő apostolának ünnepén, a jelenlévő sokaság csodálatára és megdöbbenésére, 6 órától 9 óráig először könnyezett, majd vérrel verejtékezett. A csodás jelenség okát azonnal kutatni kezdték, a képet mindjárt le is akasztották a falról, de a könnyezésnek és a véres verítékezésnek semmiféle természetes magyarázatát nem lelték. A véres könnyeket kendővel itatták fel. A kendőt később díszes keretbe foglalták, ez mind a mai napig megvan, és a zárándokok az értékes ereklyét ajkukkal vagy ujjukkal érinthetik.

A könnyezést kapcsolatba hozták azzal, hogy abban az évben utasították ki Írországból a hitükhöz hű katolikus papokat. De ebben az időszakban, a XVII-XVIII. század fordulóján, számos más Mária-kép is könnyezett Magyarországon (többek között Máriapócon, Nagyszombatban, a Kolozsvár közelében lévő Füzesmikolán, a csallóközi Szentantalon). Nehéz évtizedei voltak ezek a magyar népnek. A török hódoltság utáni nyomorúság,

az Egyház megosztottsága – a görög szertartásúak elkülönülése, a protestánsok elszakadása – siralmas helyzetet teremtett az országban. A sok-sok bűn, az emberek szenvedése és keserves élete fakasztotta könnyekre oly sok helyen a Szűzanyát, Magyarország Patrónáját. A máriapócsi ikon könnyezését csak néhány hónappal követő győri csoda - egy Örvendetes Mária képen - megrázóan utalt az országban uralkodó rettenetes erkölcsi állapotok és igazságtalanságok miatti súlyos felelősségre.

A könnyezést követő hosszú és alapos vizsgálat után Keresztély Ágost győri püspök 1704-ben engedélyt adott arra, hogy a csodálatos kép számára külön oltárt építsenek. Ennek helyébe építette 1767-ben Zichy Ferenc püspök, a Szent Szűz őszinte tisztelője, a mai oltárt. A kegyoltár két oldalán Szent Anna és Szent Joachim szobra a korábbi kápolnára, Szent István és Szent László király szobra pedig a magyar nép ősi Mária-tiszteletére utal.

A kegykép egyike a legszebb magyarországi Szűzanya festményeknek. A Szent Szűz összetett kézzel imádkozik alvó Gyermeke fölött, a kis Jézust virágmotívumokkal készített paplan takarja. A kép – allegórikusan és misztikusan értelmezve – az Énekek éneke egy versét juttatja eszünkbe: Én alszom, de a szívem virraszt (vö. Én 5,2).

A győri székesegyháznak a kegyképen kívül még két kimagasló nevezetessége van. A Szentháromság-kápolnában (Héderváry kápolna) találjuk a Szent László király fejereklyéjét (koponyacsontját) őrző értékes ereklyetartót, Szent László hermáját, amely a középkori magyar ötvösség legkiválóbb remekműve. Ugyanebben a kápolnában nyugszik a nemrég boldoggá avatott Apor Vilmos vértanú püspök díszes, vörös márvány szakrofényben.

1874-ben IX. Piusz pápa a könnyezés évfordulójára, március 17-re, és Gyümölcsozó Boldogasszony napjára, március 25-re teljes búcsút engedélyezett a székesegyháznak. VI. Pál pápa pedig 1968-ban teljes búcsút engedélyezett azoknak is, akik az esztendő bármelyik napján zárandokként keresik fel a győri székesegyházat és a vérrel verítékező Szűzanya képét. Napjainkban a március 17-ét megelőző és követő vasárnap tartják a templom búcsúnapját.

K.D.

Helyesbítés:

Az előző lapszámban Makosmária kegyhelyet ismertettük. Olvasói észrevétel alapján az alábbi igazítást tesszük: Traub János nem lelkész, hanem egy német anyanyelvű legény volt. A templom búcsúnapjai közé nem tartozik július 2. Minden vasárnap fél 12-kor van szentmise a kegytemplomban.

(A szerkesztő)

Mária Korszaka

Amagyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

Hogyan tovább Máriás Papi Mozgalom?!

Kedves Oltártestvérek, kedves Máriás Papi Mozgalom tagjai! Úgy érzem, tartozok mindannyitoknak ezzel a levéllel. Hogyan tovább a Mozgalmunkkal? Gobbi atya meghalt. Most mindennek vége lenne? Befejeződött volna minden? Csak egy szép álmom lett volna az egész? Hol van Szűz Mária Szep-lőtelen Szívének a diadala? Mikor áll be a fordulat? Minden csak egy szép „álmom” lett volna? A kulcskérdés: Mozgalmunk valóság-e vagy csak „illúziókban ringattuk” magunkat? És számunkra igen fontos kérdés az is, hogy hogyan tovább az MPM-mel a magyar nép között (t.i. elsősorban ehhez a néphez kaptuk a küldetésünket)?

Amint tudjuk, Stefano Gobbi atya, a Máriás Papi Mozgalom alapítója 2011. június 29-én, Szent Péter és Szent Pál napján visszaadta Teremtőjének a lelkét. Mozgalmunk több száz Püspöke, több tízezer papja és több tíz millió laikusa szomorúan értesült erről a szomorú hírről. Épp Collevalenzában (Olaszországban, Rómától kb. 100 km-re északra) vettünk részt az éves nagy nemzetközi találkozón, melyet Mozgalmunk püspökei és papjai számára szoktunk tartani. Több százan gyűltünk össze: papok és jó 20 Püspök, közülük érsekek és egy Bíboros is. Ilyenkor majd egy hetes állandó cönákulumot (imatalálkozót) szoktunk tartani.

Érdekes megjegyezni, Collevalenza-ban Gobbi atya halálhírére a reménytelenségnek, csüggedésnek, meg annak, hogy az ő halálával megszűnne a Máriás Papi Mozgalom, semmi jele sem mutatkozott. Ez a téma még szóba sem jött. Ott a Mozgalmunknak a fő felelősei vettek részt. Azt hiszem, a jelenlevő oltártestvérek lelkében sem merült fel ez a kérdés. Több országos felelőssel sikerült erről elbeszélgetnem. Az a hangulat uralkodott, hogy eddig is nem Gobbi atya vezette a Mozgalmunkat, hanem a Szűzanya. Ezután is a mi Égi Édesanyánk fogja. Gobbi atya a legjobb eszköz volt a Szűzanya kezében. Mozgalmunk elhunyt nemzetközi felelőse ezentúl majd a Mennysországból segít bennünket. Ott jár majd közben értünk. Gobbi atya

halála után is hasonlóan folytatódott a Collevallenza-i nemzetközi lelkgyakorlat, mint az elmúlt években, csak azzal a különbséggel, hogy Gobbi atya már nem volt jelen. Az volt az általános meggyőződés, hogy a Mozgalmunk épp úgy folytatódik majd, mint eddig is, hisz Mária Széplőtelen Szívének Diadala még hátra van. Szűzanya Fatimában és Gobbi atyán keresztül is megígérte ezt a diadalmát, és ez még nem következett be. Pedig amit egyszer a Szűzanya megígér, azt valóra is váltja Isten Akarata szerint.

Sokakban felmerül a kérdés: a magyar nyelvterületeken eddig is szegényesen folytak a cönákulumaink a környező testvéreinkhez képest (szlovénok, horvátok, szlovákok, osztrákok). Bizonyára többekben felmerülhet az a „rémálom”, hogy esetleg a Mozgalmunknak befellegzett. Úgyis előbb-utóbb megszűnik. Miért erőlködünk? Van-e egyáltalán értelme?

Nem árt mindjárt megjegyezni, hogy ha ezt a Mozgalmat a Szűzanya vezeti, akkor úgy sem mi döntjük el, hogy fennmarad-e vagy megszűnik. Legfeljebb csak abban van beleszólásunk, hogy hagyjuk-e, hogy Égi Édesanyánk rajtunk keresztül is működjön, az Ő győztes seregéhez akarunk-e tartozni. Most pedig nem babra megy a játék. Ha engeded, hogy Ő vezessen, ezt komolyan veszi, és felhasznál téged is az Ő Szeplőtelen Szívének a végső diadalához, a szeretteid és a világ megmentésében az Ő tervei szerint. Ha pedig valaki hűtlenné válik, az ilyen helyett mást választ. Akkor pedig miért félünk? Miért kételkedünk? Legfeljebb csak az fáj, hogy még olyan sokan élnek távol az Úrtól, mint ha Isten nem is létezne. Pedig Isten igenis létezik. Ő mindenkit szeret, és mindenkit visszavár. És a mi drága Szűzanyánk tégedet is erre hív, hogy TE is segíts neki, hogy visszavezesse az eltévedt gyermekeit a mi Urunkhoz, Istenünkhöz.

Hogyan tovább a mi vidékünkön, a magyar nyelvterületeken? Az üzenetekben Szűzanya többször figyelmeztet, hogy tartsunk minél több cönákulumot. Ez vonatkozik ránk is. Iparkodjunk mi is minél több cönákulumot tartani. Nem csak az országos felelősök tarthatnak cönákulumot, hanem mindenki. Felkérem az atyákat, amennyire csak tehetik, a környezetükben, plébániáikon tartsanak cönákulumokat egymás között, hívekkel. Ha lehet, fiatalokkal, gyerekekkel is. Az imának óriási ereje van: nagyobb, mint az atombombának.

De ugyanakkor a hívek maguk között is tartsanak cönákulumot. Elég nehéz lenne minden cönákulumra papot biztosítani. A kedves hívek sokfelé már tartanak cönákulumot: Magyarországon is, Vajdaságban is, Erdélyben is és másutt is.

Szívesen megyek máshova is cönákulumot tartani. Szeretnék Magyarországon is minél több helyre eljutni. Ezt a küldetést még Gobbi atya bízta rám. Természetesen az „egyházi fegyelmet” is tiszteletben kell tartanunk. Más szóval ha egy plébánián akarnék cönákulumot tartani, a helybeli plébánossal összhangban (beleegyezésével) tarthatnék, nem az ő tudta nélkül.

Természetesen nagy szükség van, hogy minél több pap és hívő tartson mindenféle cönákulumot, amennyire csak lehet. Nem csak a mindenkori országos felelős tarthat cönákulumot.

A híveknek könnyebb a megoldás. Ha valakit meglátogatnak, minden további nélkül a vendéglátónál elvégezhetnek egy rózsafüzért, Miatyánkot, Üdvözlégyet, Dicsőséget a pápa szándékára, olvashatnak fel a „Kék Könyvből”, majd elmondhatják az önfelajánló imát. Gobbi atya mindig arra kért bennünket, hogy ne keverjük a cönákulumot egyéb „magán kinyilatkoztatásokkal”, és azzal, „ami nem a cönákulumhoz tartozik”.

Bárcsak mindenki felfogná a cönákulummi ima óriási erejét, és használná is ezt a fegyvert. De sok rossztól szabadulnánk meg, és szabadulnának meg szereteteink. Gonoszak az ereje de meggyengülne, mind hatástalanabbá válna és végül a minimumra csökkenne. De sok kegyelem és erény virágozna ki. De sok lélekben már most diadalmaskodna Szűzanyánk Szeplőtelen Szíve. Nekünk csak a ránk bízott feladatot kell elvégeznünk, hisz így mondja a Szűzanya:

„Mindegyikteknek a neki megfelelő helyre állítom. Mindegyikteknek csak arra kell törekednie, hogy saját feladatát jól végezze. Ne törődjék mással és ne aggódjék. Feladatom, hogy mindent elrendezzek egy terv szerint, amelyet Szeplőtelen Szívem már régen elkészített Isten bölcsességének fényében. Néhányan arra lesznek hivatva, hogy a tűzvonalban álljanak. Ők olyan megvilágosítást és erőt kapnak, hogy visszaverjék azok támadását, akik a Fiam, Jézus Evangéliumába foglalt Igazságot akarják lerombolni. Szájatokban kétélű kard lesz, hogy a tévedést leleplezze, és az Igazságot megvédje. Egyik kezetekben lesz a rózsafüzér, a másikban Fiam keresztje, annál több lelket fogtok hozzá vezetni, minél hevesebb és válságosabb lesz a küzdelem” (1977. április 29.).

Tehát nem a mi feladatunk, hogy a világban minden felmerülő problémát mi oldjuk meg. Ezt bizzuk csak a Szűzanyára és a Jóistenre. Nekünk csak a mi küldetésünkben kell helyt állni, de ott aztán mind tökéletesebben, és engedni, hogy a Szűzanya vezessen a küzdelemben. Nem nekünk kell meg-

váltanunk a világot. Ezt már az Úr Jézus megtette kétezer évvel ezelőtt. Ez helyett adjuk hozzá a mi kis küldetésünket és a mi kis kereszttünket.

Gobbi atyát az Úr magához szólította. Ez nagy fájdalommal tölt el bennünket, de érzem a segítségét. A földi küldetése véget ért, de kezdődik egy újabb: odafent Szűzanyánál még hatékonyabban közbenjár értünk, mint ide lent. Boldog II. János Pál pápánk is meghalt, de az Egyház tovább létezik. Gobbi atya után is tovább él a mi kedves Mozgalmunk. Gobbi atya az örökévalóságban közbenjár értünk, hogy Szűzanyánk a Mozgalmunkon keresztül minél több lelket mentsen meg Magyarországon és a magyar nyelvterületen, és azon kívül. Akkor hát mit tegyünk? Van-e még remény? Ahol a Szűzanya jelen van, ott sugározni kezd a remény, derengeni kezd a gazdag „jövőkép” és mind fényesebbé válik az Isten felé vezető út. Ott a csüggedés mind inkább megszűnik:

„A fény Szeplőtelen Szívemből fakad és felétek árad, hogy beburkoljon benneteket és megvilágosítja utatokat. Legyetek szilárdak, ne kételkedjétek többé! Utatok biztos, mert azt Égi Édesanyátok jelölte ki számotokra” (1976. december 4.).

Szűzanya kísér a mi utainkon, a mi kis cönákulumainkon keresztül és bátorít, mert Ő lesz a végső Győztes, nem a Gonosz. Iparkodjunk a ránk bízottakat mielőbb Mária Szeplőtelen Szívébe vezetni:

„Ti Égi Édesanyátok sürgető felhívása idejében éltek, amely arra hív benneteket, hogy járjatok a megtérés és az Istenhez való visszatérés útján. Szeretett fiaim, értsétek meg anyai aggódásomat, mert e felhívásomat nem fogadják el, és nem követik. Megmenekülésetek egyetlen lehetőségét egyedül az Úrhoz való visszatérésben és törvénye buzgó követésében látom. Térjete meg és járjatok Isten kegyelmének és szeretetének útján. Térjete meg és éljete derűs és békés napokat. Térjete meg és segítséte az isteni irgalmasságot” (1984. december 31.).

Mily egyszerű a mi Szűzanyánktól kapott küldetésünk: segítsük az embertársainkat a mi szerető Istenünk irgalmasságához. Mert a Jóisten nem büntetni akar, még kevésbé az örök kárhozatba taszítani, hanem megbocsátani és irgalmazni. Csak ehhez a mi bűnbánatunk, megtérésünk szükséges, és Ő már kész irgalmazni.

Az új címem:

Sóti János SJ

Ul. Kralja Petra I. Karadorđevoća 7

23330 Novi Kneževac (Törökkanizsa)

Szerbia – Srbija

e-mail ugyanaz: sotij@tippnet.rs

telefon: 00-381-230-81-016.

Mária miért választott ki pont téged?

Megfigyelhetjük, hogy Mozgalmunk legtöbb felelősei nagyon is egyszerű emberek. Gyakran egyáltalán nem a legtanultabbak, nem a legokosabbak. Emberileg számítva léteznek okosabbak, talpraesettebbek, képzetebbek. Azt sem állítjuk, hogy az MPM-es tagok lennének a legjobbak, a legszentebbek. Ha úgy alázatosan és őszintén lelkiismeretet tartunk, rádöbbenünk, hogy mennyi a hibánk, mennyi gyarlóság vesz körül! Mekkora a korlátaink! Hányan érzik a rideg valóságot, hogy ők erre a feladatra nem alkalmasak. Önerőből képtelenek eleget tenni a feladatuknak. Sokan, akik nem tartoznak Mozgalmunkhoz, emberileg nézve tőlünk sokkal buzgóbbak, jobban értenek a komputerhez, internethez, a hírközlő eszközökhöz. Jóval talpraesettebbek nálunk. És a Szűzanyánknak mégis rád esett a választása. Miért pont téged választott? Miért pont ezeket a testvéreinket választotta? Nem tudott volna alkalmasabbakat találni?

Egyszer egy pszichológustól hallottam ezt az anegdótát: a modern pszichológusok tanácsot akarnak adni Jézusnak, tudni illik, hogy kiket választson az Apostoli Testületbe, ki legyen az a tizenkét tanítvány. A jelölteket megvizsgálják. Pétert a világért sem ajánlják, hisz hirtelen ember, ingatag, könnyen megtagadhatja a Mesterét. Jánost sem látják alkalmasnak, mert még túl fiatal és nem kiforrott egyéniség. Mátéről meg, szerintük, fölösleges beszélni, hisz ő nem más, mint egy bűnös vámos. Minden jelöltre elég negatív a véleményük. Egyet azonban nagyon is a Mester figyelmébe ajánlanak: Júdást, az Iskarotit. Szerintük ő nagyon is alkalmas, hisz öntudatos, érett egyéniség. Tudja, hogy mit akar. Önmagát meg fogja valósítani. Vizsgálatuk alapján Jézus komolyan számíthat Júdásra.

Érdekes megjegyezni: Mária mikor valakit kiválaszt, nem a modern pszichológusokra hallgat, de még csak nem is a világ nagyjaira. Ő teljesen szabadon dönt. Azt hív meg, akit Ő akar. Gyakran az „alkalmatlanokat”.

1. Mária miért is választotta pont Gobbi atyát? Kék Könyvben világosan megkapjuk erre a választ:

„Azt kérdezed, miért téged választottalak Mozgalmam terjesztésére, amikor te képtelennek és alkalmatlannak érzed magad erre... Téged

választottalak Fiam, mert te vagy a legkevésbé alkalmas eszköz erre, így senki sem mondhatja majd, hogy ez a te Műved. Hogy a Máriás Papi Mozgalom egyedül az én Művem legyen, gyengeséged által nyilvánítom ki erőmet, semmiséged által hatalmamat. Hogy a Máriás Papi Mozgalom egyedül az én művem legyen, gyengeséged által nyilvánítom ki erőmet, semmiséged által hatalmamat” (1973. 7. 16.).

Stefano Gobbi atya egy igen egyszerű ember volt. Csak olaszul tudott. Nagyon picit beszélt franciául, de angolul még kevesebbet. Olaszországon kívül fordítóra, kísérőre szorult. Teljesen a Szűzanyára bízta magát. Nem tartott igényt különösebb szakszerűbb szervezésre, mégis ezrével, tízezérekkel vettek részt a cönákulumaiban. Ausztráliában az egyik szerzetes előljáró így kiáltott fel a cönákulum után: Gobbi atya, csodát tettél! Megimádkoztattad a szerzetes papjaimat.

2. Mária miért választott pont téged? Érzed gyengeségedet, korlátozottságaidat, tehetetlenségeidet? Nem lehet-e elmondani Mozgalmunk felelőseiről ugyanazt, amit Mária mondott Gobbi atyáról? Mondjuk így: Mert te is nagyon alkalmatlan vagy a felelősség betöltésére. Ha valaki rád néz, könnyedén veszi észre, hogy ez nem a te Műved, hanem Máriáé. Az eredmény sokkal több, mint amit a te erőlködéseddel el tudnál érni.

Érzed, hogy teli vagy hibákkal, gyarlósággal? El is esel? De az elesésedet is Mária felhasználja, hogy alázatos maradj, belásd a tehetetlenségeidet, és még jobban ragaszkodj Máriához: Égi Édesanyám, szükségem van Rád. Nélküled elveszek. Segíts. Örökre a Tied akarok lenni. Mentsd meg a szeretteimet. Engedem, hogy vezess. Mond, mit tegyek?

Amint látom, az országos felelősök többnyire egyszerű papok. Akadnak közöttük doktorátussal rendelkezők, egyetemi tanárok is. De egy igen fontos erényt lehet köztük észrevenni: az alázatosságot. Kevélységgel, göggel, karrierizmussal a Mozgalmunkon belül nem megyünk sokra. Szűzanyának nem tetszik az önző és önfejlő gyermek.

3. Tanulékony ráhagyatkozás („docilitá”): Azonban létezik egy másik ok is, amiért Mária valakit kiválaszt. Ez pedig nem más, mint egy tanulékony készség arra, hogy Máriára hagyatkozzunk, engedjük, hogy vezessen bennünket. A Mindenható szabadsággal ajándékozott meg minden embert. És ezt a szabadságot Isten mindig meghagyja és tiszteli, még ha az a lélek Isten ellen döntene is, vagy ha Isten nélküli életet választja is. Szűzanyánk csak akkor vezethet bennünket, akkor alakíthat át bennünket gyors léptekkel

Jézus Szíve szerinti keresztényekké, ha beengedjük Őt az életünkbe, engedjük, hogy vezessen bennünket:

„Enyém vagy, az én tulajdonom vagy. Légy olyan minden időben, amilyenek én szeretnék, tégy annyit minden időben, amennyit majd tőled kérek. Ne félj. Mindig közeledben leszek. Nagy dolgokra készítelek fel téged, de csak lassanként, ahogyan az édesanya teszi gyermekével” (1973. 7. 7.).

Ahhoz, hogy Égi Édesanyánk mind hatékonyabban tudjon működni a gyermekeiben, szükséges, hogy teljesen átadjuk magunkat, nyissuk meg a szívünk, lelkünk ajtaját, hogy Mária mind hatékonyabban tudjon munkálkodni:

„Igyekezz, hogy teljesen átengedd magad nekem, hogy mindazt, amit megteszel, én vigyem végbe általad. Ma igen nagy szükség van arra, hogy az Édesanya legyen az, aki cselekszik: és én általad szeretnék cselekedni. Szenvedned kell majd, de légy bátor! Mindig veled leszek, és te élvezni fogod anyai Szívem édességét, miként senki más” (1973. július 9.).

Szűzanyánk is kikkel dolgozik együtt? Akik hajlandók Vele együtt működni, akik hajlandók az Ő segítségét, vezetését igénybe venni. Gobbi atyát is azért választotta ki, azért vitte el a világ minden részébe, mert ráhagyatkozott és engedte, hogy Égi Édesanyánk „kézen fogva” akkor vezesse és oda, amikor és ahova Ő akarja, hogy e kis gyermekén keresztül összegyűjtse kis gyermekeit az Ő Szeplőtelen Szívébe, hogy ott védelmezze és felkészítse az Ő Szeplőtelen Szíve diadalának a kivívására.

És ha valaki nem hajlandó vállalni a hívást, vagy hűtlenné válik, Szűzanyánk előbb-utóbb újat választ helyette. Gyakran meglepődve, de örömmel látjuk: akik előbb Istennel nem törődtek, Máriáról hallani sem akartak, az imát meg a szentmisét fölösleges idővesztésnek tartották, most már bátran Égi Édesanyánkra hagyatkoznak. Nélküle már nem tudnak élni.

Gobbi atyához hasonlóan sokaknak elmondhatjuk a kérdésre: Miért választott pont Téged? Mert nagyon is alkalmatlan vagy erre a feladatra. De mivel megnyíltál Mária előtt, Ő alkalmassá tesz a rád bízott feladatok elvégzésére, ha mindig alázatosan és tanulékonyan engeded, hogy vezessen. Nem az a lényeges, hogy „tábornok vagy-e vagy közlegény”, hanem hogy a rád bízott feladatokat Mária segítségével jól végezd el. Ez pedig csak úgy megy, ha teljesen Máriára bízod magad, teljesen ráhagyatkozol.

Sóti János, SJ

A r ó z s a f ü z é r

Medugorjében nyitottam meg a szívemet

James Caviezel (aki a Passió c. filmben Krisztust alakította) egy interjúban medugorjei látogatásairól, hite megújulásáról, a Passió film készítésének műhelytitkairól és a hit eredményes közvetítéséről beszélt.

A Monte Cristót forgattuk Írországban, amikor Ivan Dragicevic, az egyik látnok Írországba látogatott. Elfoglaltságom és fenntartásaim miatt nem szándékoztam elmenni a meghirdetett találkozóra. Úgy tartottam, attól, hogy katolikus vagyok, nem kell elfogadnom Lourdes-ot, Fatimát vagy Medugorjét. Végül szabadnapot kaptam, így mégiscsak elmentem – eleveníti fel Medugorjével való kapcsolata kezdetét Caviezel a medjugorjemiracles.com által közölt interjúban.

„A zsúfolásig telt templom végében álltam, kissé bizonytalanul, hogy mi is történik valójában. A jelenés alatt a mellettem toloszékben ülő férfi letérdelt, és a fájdalom ellenére a hideg kövön térdelve imádkozott; ez nagyon megrendített. Néhány nap múlva – feleségem kérésére – ismét részt vettem a jelenésen, ezúttal Ivan közelében térdelve. Így imádkoztam: ‚Jól van, itt vagyok, készen állok. Tégy velem, amit akarsz.‘ Abban a pillanatban úgy éreztem, mintha valami betöltene. Egyszerű, mégis különleges élmény volt. Zokogni kezdtem. Amikor felálltam, csurogtak az arcomon a könnyek.”

Iván hozzám fordult: „Jim, az embernek mindig van ideje arra, amit szeret. Ha egy nagyon elfoglalt ember beleszeret egy lányba, az ő számára mindig lesz ideje. Az embereknek azért nincs idejük Istenre, mert nem szeretik.”

Azokban a napokban valami megváltozott bennem. Korábban soha nem akartam megtanulni rózsafüzérezni, akkor azonban megszületett bennem ez a vágy. Egy reggel azt mondtam a sofőrnek, aki a filmezésre vitt: „Nem tudom, mit szól hozzá, de szeretnék elimádkozni egy rózsafüzért.” Meglepetésemre csak annyit mondott: „Rendben, imádkozunk.”

Első medugorjei látogatása, amelyet a filmforgatás befejeztével tett, meghatározó volt James Caviezel számára. „Eleinte megdöbbenett, mennyit imádkoznak itt az emberek. Sporttáborra emlékeztetett, ahol nem csak egy mérkőzés van, hanem egymást érik a meccsek. Eleinte kicsit feszengtem;

nem voltam hozzászokva, hogy ennyit imádkozzam. Isten segítségét kértem. A negyedik nap nem vágytam másra, mint imádkozni. Imádság közben azt éreztem, kapcsolatban vagyok Istennel. Ezt az élményt kívánnám minden katolikusnak!” Hozzátette: „Otthon a családban is ezt folytatjuk. Együtt járulunk a szentségekhez. Iskolába menet az autóban a gyerekekkel együtt mondjuk a rózsafüzért. Előfordult, hogy nem kezdtem el, mire a fiam kezdte mondani.”

„Ha Medugorje nem lenne, nem vállaltam volna Krisztus szerepét a Passióban – mondta a színész –, hiszen tudtam, hogy aki Krisztust alakítja, annak nagyon közel kell lennie hozzá. Én Medugorjében nyitottam meg a szívemet az ima és a szentségek felé. Mindennap gyóntam és szentségimádon vettem részt. Mel Gibsonnal együtt vettünk részt a latin nyelvű szentmiséken. Medugorje számomra a szentségek megélését és az Egyházzal való egységet jelenti. Medugorjének köszönhetem, hogy hinni kezdtem, hogy Jézus valóban jelen van az Eucharishtiában, és megbocsátja a bűneimet. Ott tapasztaltam meg, micsoda ereje van a rózsafüzérnek, és mekkora ajándék, ha az ember mindennap szentmisén vesz részt.”

A kérdésre, hogy hogyan lehet növelni az emberekben a Jézusba vetett hitet, a színész így válaszolt: „Csak úgy, ha Jézus jelen van bennünk az Eucharisztia által, s így az emberek Jézust látják az életünkben. A Passió filmezésekor csináltattam egy belső zsebet a ruhámba, ahová betettem néhány ereklyét, köztük Krisztus keresztjének egy darabkáját. Azt akartam, hogy Jézus valóban jelen legyen, mert a nézőknek könnyebb lesz őt látni, ha én is őrá tekintek. Ezért az utolsó vacsora jeleneténél kérésemre a pap az Oltáriszentséggel a kezében állt az operatőr mellett, és együtt közelítettek felém. A néző nem is sejti, hogy a szemem ragyogásában valóban Jézust, a Szentostya visszatükröződését látja. A keresztre feszítés jeleneténél ugyanez történt: ott volt a pap, kezében az Oltáriszentséggel, én pedig egyfolytában imádkoztam.”

James Caviezel megjegyezte, hogy a forgatáskor nem a latin, arám, héber szövegek memorizálása okozta a legnagyobb nehézséget, hanem a fizikai megpróbáltatások. „Az utolsó jelenetnél meghúzódott a vállam, és kiugrott, valahányszor valaki hozzáért a kereszthez. Az ostorozás jeleneténél kétszer eltalált a korbács, amitől 14 cm-es seb lett a hátamon. Közben tüdőgyulladást kaptam. Mindehhez jött a krónikus fáradtság, hiszen hónapok óta hajnali 3-kor keltem, mert a sminkelés majdnem nyolc órát vett igénybe. Nehéz volt elviselni a nulla fok körüli hideget, különösen a keresztre feszítés jeleneténél, amikor mindössze egy vékony szövetdarab volt rajtam.”

A színész röviddel a Passió forgatásának befejezése után járt másodszor Medugorjében. E látogatás alkalmával megismerte Jozo Zovko atyát. „Találkoztunk. Kezét a vállamra tette. Én is a vállára tettem a kezem. Majd a fejemre tette a kezét; én is az övére. Abban a pillanatban egy belső hang szólalt meg bennem: „Szeretlek, testvérem. Ez az ember szereti Istent.” Jozo atya ekkor megfordult, megkérdezte a tolmáctól, ki vagyok, és azt mondta, szeretne velem beszélni. Tartós barátság lett belőle.”

(Magyar Kurír)

Önfelajánlás

Áldozatok kellenek!

Az élet törvénye, hogy ha valami nagy dolgot, nagy tervet akarunk megvalósítani, akkor áldozatot kell hoznunk. Áldozat nélkül nem lehet nagy célt szolgálni.

Ámde Isten a maga fensége és dicsősége érdekében is kívánhat áldozatot. Kívánhatja, hogy áldozunk fel neki valamit javainkból, mondjunk le kedves dolgainkról, élvezeteinkről, kedvteléseinkről áldozatból, hogy ezzel elismerjük őt, mint legfőbb Urunkat. Ez az áldozat az imádás jellegével bír, mert az áldozat által Istent, mint legfőbb Urunkat ismerjük el és kifejezzük tőle való függésünket, neki való készséges alávetettségünket.

Azok az áldozatok azonban, melyekről most van szó, melyekkel a világ mostani gonoszságát és Istennel szembeforduló gyűlöletét akarjuk kiegészíteni, nem ilyen imádó áldozatok, hanem engesztelők, kérlelők!

Isten nem szorul a mi áldozatunkra. Nem kívánja sem javainkat, sem lemondásunkat, ő nem szorul sem reánk, sem javainkra. Mégis kegyesen elfogadja, mégis megengesztelődik, ha neki áldozatot hozunk, mert benne a mi szerető ragaszkodásunkat és teljes odaadásunkat látja. A jelen nagy bajokban különösen nem az ajándékok kedvesek Isten előtt, melyekkel engesztelni akarjuk őt! Isten az emberek gonoszságát látva legalább a mi engedelmes és szerető gyermeki lelkületünket akarja magának! A mennyei Atya a sok rossz és hálátlan gyermeke helyett legalább a jó gyermekek hálás ragaszkodását és szeretetét akarja. Drága Testvérem, légy meggyőződve, hogy akármit adsz, akármit áldozol Istennek, csak akkor kedves, ha szíved, lelked egész szeretete, egész melegsége és odaadása van benne!

Engesztelő lelkek legyünk! Akármit áldozunk Istennek, engesztelésünk szelleme, a lelkület az egyedüli fontos és lényeges!

Ez az engesztelő lelkület nem mindig a nagy dolgokban nyilvánul meg. Nem kell mindig a legnagyobb áldozatokra gondolni, mikor Jézus irgalmas Szívének megengeszteléséről van szó! Sokszor a legkisebb dolgok is kedvesek, sőt néha még kedvesebbek is, mert több szeretetet, nagyobb vonzalom nyilvánul meg bennük!

Ha a mai nagy istentelenség idején egész lelkünkkel akarjuk megengesztelni az Úr Szívét, akkor akármit vigyünk oda, mindig szeretettel és teljes odaadással tegyük! Ma nemcsak azt várja Jézus Szíve, hogy néha kicsit engeszteljük is, hanem egész életet, egész engesztelő lelket kíván!

Legalább te! Legalább én, akit az Úr szerelme erre ösztönöz, akit Jézus Szívének szeretete erre kötelez!

Mindent oda kell adnom, mindent oda kell vinnem engesztelésül! Ne szabadkozzunk, hogy nagyon kis lelkek vagyunk, semmink sincs! Ne mondjuk, hogy olyan kicsiknek és érdemteleneknek érezzük magunkat, hogy semmit sem tehetünk engesztelésből! Sokat tehetünk, ha mindent megteszünk!

Vigyünk csak oda és áldozzuk fel a paténán, egyesítve Jézus áldozatával, minden imánkat! Egész imaéletünk, szerető szívünknek minden dobbanása, mellyel Isten felé fordulunk, lehet engesztelő áldozat! Tegyük csak a paténára és egyesítsük Jézus fehér áldozatával! Isten előtt igen kedves lesz az! Minél buzgóbban végezzük imáinkat, minél bensőségebben merülünk el elmélkedéseinkbe, annál értékesebb áldozat lesz az a mennyei Atya szemében! Ha minden imádságunkat a rendes jószándék mellett még ez az áldozati, engesztelő szándék is segíti, sokkal jobb, sokkal bensőségebb, melegebb lesz, mintha enélkül végeznők!

Tegyük csak oda a paténára ezenkívül minden munkánkat, kötelességteljesítésünket. Mindenkinél kijut az élet terhéből. Kinek-kinek meg van a maga munkaköre, ahol helyt kell állnia, a maga dolga, amit nap-nap után el kell végeznie. Akármilyen egyszerű, akármilyen hétköznapi, testi vagy szellemi munka legyen is, ha egészen átfüti Isten szeretete, ha egészen áthatja az engesztelés szelleme, bátran odatehetjük azt is az Úr áldozata mellé! Éppen ez a munka, a kötelességteljesítés lesz a legbőségebb áldozat, amit engesztelésül felajánlhatunk. Úgy dolgozzunk tehát, úgy végezzük különösen nehéz és fárasztó munkánkat, hogy kezdettől végig engesztelő áldozat legyen. Ez nem ró ránk újabb terhet, ellenkezőleg a meglevőket könnyebbé, édesebbé teszi! Hiszen Isten szeretetének édessége teszi majd ízessé.

De ne csak a munkát, ne csak a nehéz kötelességteljesítést tegyük a paténára! Legyen vezeklésünk még szélesebbkörű. Pihenésünket, szórakozásainkat, melyekre rászorul a fáradt test és elernyedtt szellem, szintén

ajánljuk fel engesztelésül! Suscipe, miserere! Ez a szellem lengje át minden pihenésünket, szórakozásunkat, már ez egymaga is megszenteli azt! Milyen más lesz akkor a pihenés, ha érezzük, hogy most is engesztelem a megbántott, megsértett isteni Szívét! Egészen, teljesen csak akkor tudunk elmerülni Istenben, ha még a pihenés, szórakozás perceit is Isten szeretete, az engesztelés szelleme tölti ki.

De különösen a szentmise áldozat bemutatása, és az abban való szentáldozás legyen engesztelő áldozatunk szíve, középpontja! Szentmise áldozat bemutatása! Ne mondjuk, hogy hallgatása, mi nem hallgatjuk a szentmisét, hanem bemutatjuk a pappal és a Főpappal, Krisztussal egyesülve! Ez az Egyház tanítása a szentmiséről: Krisztus keresztfáldozata ismétlődik meg benne vérontás nélkül. Mindazok, akik azon jelen vannak és egyesülnek lélekben és szándékban Krisztussal, Krisztussal együtt mutatják azt be a mennyei Atyának! Áldozat ez valójában, a legszebb, a legigazibb, a legértékesebb áldozat: benne Isten áldozza fel magát újra és újra! Ha ezzel az áldozattal egyesítjük mi is életünk feláldozását az engesztelés művének, akkor akármit áldozunk is fel, akármit tegyünk is oda a paténára a fehér Hostia mellé, az az Ő áldozatával egyesülve végtelenné nő értékében!

Elsősorban tehát a szentmisét ajánljuk fel Istennek engesztelésül! Minden egyéb áldozatunkat is a szentmise áldozatával egyesítsük. De különösen a szentáldozást ajánljuk e célra. A szentáldozásban Krisztus tér be hozzánk. „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, én bennem marad és én őbenne!” (Ján. 6,57.) Ez a legtökéletesebb szeretetegybeforrás, a legnagyobb engesztelés! Szeretetből, izzó, lobogó engesztelő szeretetből venni Jézust és egyesíteni szívünkkel-lelkünkkel! Szerető Szívének ez lesz a legkedvesebb, hiszen „Gyönyörűsége az emberek fiai között lenni!”

De még többet kíván Jézus Szíve tőlünk!

Most, ezekben a rendkívüli bajokban, a rettenetes idők viharában önmagunkat kívánja egészen és teljesen! Engesztelő áldozatokká kell válnunk magunknak is! Nem valamit kell odatenni a paténára, ami megengesztelheti őt, hanem magunkat, életünket! Élő áldozatoknak kell lennünk! Az élet áldozata a legnagyobb! Ez az a külön hivatás, melyet nem mindenki ért meg, melyet nem mindenki követ!

Vajjon te, édes jó Testvérem, megérted-e? Vajjon Jézus Szívének melege és szeretete sugallja-e ezt neked is?

Ha igen, ne félj! Ne sajnáld életedet rátenni a paténára!

Légy akkor, ha Isten hív, élő, szent, Istennek tetsző áldozat!

Ez az önátadás a teljes lemondást, a legnagyobb vezeklést rója reád! De ne félj! Aki neked ezt a szent meghívást sugallja, megszentel téged és segít, hogy meg is tudj felelni annak, amire hív!

A nagy bajok és felfordulások közepette ilyen vezeklő és magukat egészen az engesztelés művének szentelő lelkek tudják csak megengesztelni az Urat!

Engesztelés

Semmi sem ellenkezik annyira Isten végtelen szentségével, mint a bűn. A bűn Isten szent felsége elleni merénylet. Szembehelyezkedés Isten akaratával, szentségének megcsúfolása és beszennyezése. Ha az uralkodó egyszer leereszkedne alattvalóihoz és jóságát akarná nekik kinyilvánítani, de azok örömrivalgás helyett dühös kifakadásokkal, szidalmakkal fogadnák, sárral dobálnák meg és szembe sértenék, ez volna a legrútabb hálátlanság és a legkiáltóbb gonoszság. Sőt ha még élete ellen is törnének, ennél nagyobb vétkeket a társadalmi életben el sem lehet képzelni.

Az ember is így van Urával, Istenével. Isten nemcsak leereszkedett az emberhez, hanem minden jóval felruházta. Életet, képességeket adott neki, természetes és természetfeletti ajándékokkal halmozta el. De az ember nem volt hálás, vétkezett. S mikor a végtelen szeretet egyszülött Fiát küldötte, hogy a vétekből kimentse, még jobban gyalázta, nemcsak kövel dobálta, hanem élete ellen tört és a legrettentőbb kínokkal megölte. Minden személyes bűnben benne van ennek a nagy véteknek minden jegye. Most is Isten ellen fordul minden vétek, Isten ellen lázad minden gonoszság. Isten gyermekeinek üldözése, az Egyház elnyomása ezek között a vétek között a legfájóbb, a leginkább égbekiáltó.

Aki szereti Istent, akinek lelkében ott van Istentől lelkünkbe öntött charitas, Isten túlcserélő szeretete, az nemcsak utálja a bűnt, hanem fáj neki minden sértés, minden megbántás, mely Istent éri. Aki igazán bele néz az Úr Jézus szemébe, mindjárt kiolvassa onnan azt a mélységes fájdalmat, melyet érez, hogy az emberek hálátlanak, gonoszok és nemcsak megvetik kegyelmét, melyet a megváltással szerzett nekünk, hanem újabb és újabb támadásokkal, gonoszságokkal, gyűlölettel és haraggal fordulnak ellene és övéi ellen!

Bele kell csak nézni a szentséges arcba, hogy annak fájdalmas vonásait meglássuk, minden bűn, minden sértés után. Hiszen Jézus is emiatt nyilatkoztatta ki szentséges Szívét Alacoque Szent Margitnak, hogy az ember

kézzelfoghatóan, érzékelhetően lássa és érezze, mi fáj a szent Szívnek! Ha szereted őt, együtt érzel vele!

Ha te is, drága Testvérem, csak egy kicsit is szereted Jézust, ha együtt dobog veled a szíved, neked is fáj minden bűn és minden gonoszság, melyet az emberek elkövetnek ellene! Akkor nem maradsz hideg és érzéketlen a bűnnek láttán, nem mondd, hogy nem érint téged, mikor a gonoszság elhatalmasodik, megsokasodik. Akkor a te szívedben is a legmélyebb részvét támad szerető Krisztusod iránt! Ez a részvét sugallja neked is az engesztelést.

Engeszteljük meg ezt a szerető, megbántott, félreértett és elfeledett, ezt a megtámadott és sokszor a gonoszság gyűlöletének kitett szentséges Szívet!

Engesztelni! Engeszteli!

Mit jelent ez?

Engesztelni annyit jelent, hogy minél jobban fáj Jézus Szívének a bűn, minél jobban utálja a vétkeket, annál jobban elforduljunk mi is attól szívből és lélekben! Engesztelni annyit jelent, hogy eltérünk mi is olyan mély utálattal és ellenkezéssel, olyan engesztelhetetlen gyűlölettel minden bűn iránt, mint amilyen utálattal van maga Jézus! Utálni és gyűlölni a bűnt! Ez az engesztelés első feladata! Minél bűnösebb tehát a világ, annál jobban kell elfordulni nekünk is a bűntől! Minél több a gonoszság, annál inkább kell nekünk is gyűlölni a bűnt és megvetni mindent, ami Isten szentségével ellenkezik! Kiengesztelhetetlen bűnűtátal az engesztelés művének első ténye!

Természetes, hogy ez a bűnűtátal nem a bűnös személye ellen irányul. Hiszen az Úr Jézus sem a bűnöst utálja, hanem a bűnt. A bűnössel szemben senki nem volt olyan részvéttel és szeretettel, mint ő. De a bűnt, mely Isten szentségével ellenkezik, teljes lelkével utálja! Krisztust követi tehát az engesztelő lélek, mikor a bűn ellen fordul egész lelkével! Krisztust követi akkor is, mikor engesztelésből a bűnösökért imádkozik. Annál jobban szereti őket, minél elvetemültebbek és minél jobban rászorulnak Isten irgalmára.

De nem elég csak utálni a bűnt szívvel, érzéssel, lélekkel, hanem kerülni is kell. Minél jobban akarunk engesztelni, annál jobban érezni kell, hogy Jézus Szíve mennyire kívánja tőlünk is, hogy ne tartsunk a bűnösökkel. Ne csak utáljuk a bűnt, hanem kerüljük is! Innen van az, hogy az engesztelés szükségszerűen szentséget sürget nálunk is! Ha Isten annyira utálja a bűnt és annyira elfordul tőle, akkor mi csakis akkor engesztelhetjük meg ő igazán, ha egészen szentek vagyunk, ha mi is elfordulunk a bűntől és egészen Isten felé tartunk, Isten szentsége szerint megtisztulunk. Nem lehet tehát engesztelni anélkül, hogy az ember meg ne érezné, mit kíván tőle is Isten! Szentséget, tisztulást és Isten szentségéhez való áthasonulást! Nem lehet

engesztelni csak jámbor fohászokkal, hanem engesztelni kell étellel, szentséggel! Csakis a szentség teszi kedvessé lelkünket Isten előtt, csakis így válunk igazán engesztelő lelkekkel, akikben Istennek tetszése és kedve telik!

Az engesztelés tulajdonképpen vigasztalás, mellyel a bűnösök helyett mi akarunk vigasztalni az Úrnak. De ha a mi lelkünk is szennyes, ha mi sem vagyunk eléggé tiszták, szentek, makulátlanok, nem nyújthatunk semmi vigasztalást az Úrnak! Nem a különféle ajándékok, cselekedetek a leglényegesebbek az engesztelésnél, hanem a saját lelkünk tisztasága, bűntől való iszonyata és eltávolodása, mely pótolja és megvigasztalja azok helyett, akik a bűnt elkövetik! A mi lelkünk tisztaságának és szentségének arányban kell állnia a bűnök nagyságával és sokaságával. Minél nagyobb vétkeket követnek el az emberek, minél többen bűnöznek és hívják ki Isten haragját, annál tisztábbnak, annál szentebbnek kell lennie annak, aki életével akar engeszteli, aki azt akarja, hogy legalább ő legyen vigaszára Istennek!

Vezeklés

Az engesztelés tökéletes odafordulás, odahajlás a megsértett, megbántott Istenhez, akit az emberek gyalázatokkal tetéznek és mindig újra és újra megbántanak! Van benne az érzésnek, a léleknek mélységes szeretetéből fakadó vonzalom. Elfordulni a bűntől is azért kell, mert annál jobban, annál szorosabban ragaszkodunk Istenhez, minél jobban elfordulnak tőle a bűnösök.

Ez azonban nem elég!

Nem elég csak érzésben, s nem elég csak lélekben odafordulni hozzá és vigasztalni szavakkal, érzéssel, szeretettel! A szeretet tevékeny, erős és tetterős!

Az engesztelésnek is tettekben kell nyilvánulnia! Kell, hogy valamit felajánljunk engesztelésül. Valamit, amivel teszünk is az Úr engesztelésére. Valami áldozatot, amellyel kiengeszteljük őt.

Az áldozat gondolata elválaszthatatlan az engesztelés fogalmától! Nem lehet engesztelni, csak úgy, hogy semmiféle áldozatot ne hozunk! Mikor a magunk életét, a magunk szeretetét nyújtjuk a megsértett és meggyalázott isteni Szívnek, már áldozatot is hozunk. Áldozat ez, mert lemondunk benne valamiről, és egészen Istennek adjuk azt. Áldozatot hozni sokszor nehéz, lemondani sokszor kemény feladat, de éppen ebben a nehézségben, ebben a lemondásban van az engesztelésnek a leghathatósabb és legerőteljesebb vonása. Éppen ezért kedves Isten előtt!

Krisztus követése lemondással jár: Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét és úgy kövessen engem! Aki nem veszi fel keresztjét mindennap és

nem követ engem, nem méltó hozzám! Nem élhetnénk tehát keresztény életet, ha nem szeretnők és nem gyakorolnók az önmegtagadást, a lemondást! Nem lehet az erények útján haladni, ha nem fegyvelmezzük magunkat, ami a legnagyobb önmegtagadás, a legnagyobb áldozat.

A tiszta és egészen szent életben van tehát oly nagyfokú önfegyelmzés, lemondás, önmegtagadás, hogy az elsősorban bír engesztelő jelleggel! Az engesztelés mindig vezeklést sürget!

A vezeklés azonban mégis több, mint egyszerű önmegtagadás, mint szigorú önfegyelmzés! A vezeklés önkéntes szenvedés, önkéntes lemondás, amire nem kötelez sem a bűn elleni küzdelem, sem pedig az erény gyakorlata. A vezeklés szenvedésnek, keresztnek, lemondásnak, fájdalomnak, áldozatnak készsleges, szeretetből és együttérzésből fakadó vállalása.

Aki hathatósan akar engesztelni, annak az Úr Jézushoz simuló szíve meg-súgja, hogy most ő vegye magára a büntetésnek egy részét, melyet a bűnös, a gonosz megérdemelne! Ő maga akar szenvedni, lemondást, önmegtagadást gyakorolni, hogy eleget tegyen a bűnös helyett! Addig, míg megtér a gonosz, ő maga vezekel helyette, maga szenved helyette!

Ha nincsen más alkalma vezekelni, akkor a maga munkáját, nehéz, fárad-ságos kötelességteljesítését, imádságait ajánlja fel vezeklésül, elégtételül a bűnösökért.

Sokszor még ez sem elég a vezeklő léleknek! Többet akar! Felajánlja vezeklésül mindazt, amit tesz, amit szenved, amit imádkozik, sőt még pi-henését, szórakozását is, mert ilyenkor is érzi, hogy az Úr Jézus szenved, sokat, nagyon szenved s ez az érzés elvonja szívét az élvezettől. A vezeklés szellemében még a szórakozás is megkapja a szenvedésnek, lemondásnak jellét, mert míg a lélek arra gondol, hogy ő most Jézus Szívének szomorúságát akarja vigasztalni, ennek megérzése nem engedi, hogy az ő szíve hozzátapadjon az élvezethez.

Minél nagyobb a részvét, az együttérzés az engesztelő lélekben, annál jobban keresi a vezeklés módjait. Sokszor a szeretet olyan hősi fokban lobban fel lelkében, hogy a vezeklésnek rendes eszközei, rendes szenvedései sem elégítik ki szenvedést szomjazó lelkét! Ilyenkor a vezeklés rendkívüli módjai, a böjt, önmegtagadás hősi formái, kitért karokkal való imádság, ke-resett szenvedések, kényelmetlenségek, megbántások nagyon készsleges és örömmel való elviselése, a leghősiesebb lemondások, áldozatok és kivételesen vezeklő öv, ostorozás tudják csak az Úr Jézus szenvedélyesen szere-tő lelkét kielégíteni! Úgy szeretné engesztelni e szent Szívet, hogy minden büntetést szívesen vállalna a bűnös helyett, nemcsak annak egy részét!

Természetes, hogy a hősiességnek ez a foka rendkívüli út, s éppen ezért nem mindenkinek való! Ha az isteni szeretet ennyire sürgeti a lelket, mindig gondolni kell az okosság szabályaira is, s ezért mindig előre ki kell kérni lelki atyánknak jóváhagyását és irányítását, hogy szent buzgalmunkban el ne tévedjünk.

Minden vezeklés, minden áldozat, akár apró és mindennapi munkánk felajánlása, akár hősi vezeklés, rendkívüli szenvedés, mindez önmagában semmi! Isten színe előtt vajmi kis értéke van ennek. Hiszen mi vagyunk mi magunkban, hogy Isten megsértett fenségét kellőképpen kiengeszteljük?!

Ha a világ minden szenvedését és kínját magunkra vennők is, mindez mérhetetlen csekélység volna a bűn nagyságához és Isten sértettségéhez ké-pest. Ember nem is tud soha elegendőképpen vezekelni, teljesen eleget tenni vétkeiért!

De ha ezeket a vezekléseket felajánljuk az Úr Jézusnak és ha az ő en-gesztelő áldozatával, az ő keresztáldozatával egyesítjük, akkor az Úr Jézus érdemei is hozzájárulnak, s így végtelen értéket nyernek!

Ezért kell minden vezeklést a paténára tenni, oda, a *Hostia* mellé! Az Úr Jézus az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit, aki eleget tesz bőségesen minden bűnért! Aki vezeklését neki adja és az ő áldozatával egyesíti, annak vezeklése, akármilyen kicsiny legyen is, a mennyei Atya előtt éppen olyan kedves, mint az ő egyszülött Fiának áldozata és elégtétele!

Ezért az engesztelő lélek minden vezeklését a paténára teszi és mindig Krisztus áldozatával egyesítve mutatja azt be a mennyei Atyának: *Suscipe sancte Pater! Fogadd, mennyei Atyám!*

Suscipe!

Minden vezeklés az Úr Jézus keresztalálával egybekapcsolva bír csak értékkel. Az ő keresztalála, a legszentebb áldozat ismétlődik meg minden-nap vérontás nélkül oltárainkon, a szentmisében. Éppen ezért az engeszte-lő lélek legnagyobb áldozata nem is annyira a saját vezeklése által, mint inkább a szentmiseáldozat által engeszteli Istent. Valamennyi vezeklésnél értékesebb és nagyobb, amit a szentmise által tudunk Istennek engesztelésül felajánlani. Ezért engesztelésünk elsősorban abban álljon, hogy amikor te-hetjük, részt veszünk a szentmiseáldozaton. Legyen tudatunkban, hogy ami-akor szentmisét hallgatunk, akkor tulajdonképpen nem hallgatjuk azt, hanem bemutatjuk, az Úr Jézussal egyesülve. Az áldozatot bemutató pap is csak eszköz, a tulajdonképpeni pap, aki az áldozatot bemutatja, maga Krisztus, akit a pap csak helyettesít. De ugyanígy, mindaz, aki egyesül az áldozatot bemutató pappal és általa Krisztussal, maga is bemutatja az áldozatot. Minél

buzgóbb engesztelők, vezeklők vagyunk, annál több szentmiseáldozatot mutatunk be a mennyei Atyának engesztelésül.

A szentmisében az áldozatot Krisztus mutatja be. De az áldozat maga is Krisztus! Ő az Újszövetség áldozati báránya, aq victima peccatorum, akit a bűnökért engesztelésül bemutatunk az Úrnak. Az Ószövetségben az áldozati bárány húsát részben elfogyasztották, hogy jelezzék Istennel való kapcsolatukat. Az Úr Jézus, Isten Báránya, maga is gondolt erre, mikor azt akarta, hogy a mi áldozatunkból se hiányozzék az ő testének magunkhozvétele. Ezért rendelte a legméltóságosabb Oltáriszentséget, melyben ő maga, isteni és emberi természetével, személyesen jön hozzánk és egyesül velünk.

Az Úr Jézus szent testének és vérének vétele, a szentáldozás tehát az engesztelésnek is elengedhetetlen eszköze és módja. Ha igazán kedveskedni akarunk Krisztusnak, ha azt akarjuk, hogy legalább mi okozzunk neki örömet, vigasztalást, akkor ne maradjunk el a szentáldozástól, valahányszor részt veszünk a szentmiseáldozaton! Ez is hozzátartozik az áldozat teljességéhez, hozzátartozik az engesztelés értékéhez. Amikor magunkhoz vesszük őt és szívünkbe tér, akkor érezzük meg igazán, mennyire fáj neki a bűn, akkor önti a mi szívünkbe is érzelmeit, szeretetét, kegyelmét, gondolatát. Ott, az engesztelés nagy tényében forr egybe életünk az Úr Jézuséval!

(Erdey Ferenc: Engeszteljünk!)

Üdvözlégy bíbor rózsza

Köszöntelek, ó, Mária, fehér lilium, akit az örökké boldog és sugárzó Háromság személyei saját maguk örömmel gondoztak.

Köszöntelek, aki bíbor rózsához vagy hasonló; köszöntelek, aki soha nem végződő édességet rejtesz magadban. Köszöntelek, dicsó Királynő, aki mondhatatlan örömeket élvezel.

Ó, boldog Szűz! Jézus Krisztus, az egek Királya, Atyja dicsőségének ragyogása tőled akart megszületni, s szűzi tejedtől tápláltatni. Te pólyába tartad, karjaidban hordozad, kebleden melengtetted, s gyengéd ölelésekkel, szerelmetes csókokkal illetted.

Segítségért esdeklem most, járj közben Önála értem, hogy lelkemre isteni sugarait kiárassza és betöltse azt erényeivel.

Louis de Blois (1506–1566)